

STAFF CAINE

EXPERIMENT JONÁŠ

Přeložil Nikolaj Savický

IVO ŽELEZNÝ
PRAHA

Lidé na Zemi, zotročené invází Giantů, se dočkali pomoci. Z kolonie na Hope přilétá s kosmickou lodí Tajemných Ren Dhark se svou odvážnou posádkou. Pomáhají i bioenergetičtí Syntetové, kteří se tu zastavili na své nekonečné pouti vesmírem. Dharkova posádka si získala také důvěru Nogků, bojovných obyvatel neznámé galaxie. Jinak se vede posádce průzkumné lodi FO-1, která se vydala do kosmu dva roky před výpravou lodě Galaxy, se kterou odlétal Ren Dhark. Nogkové jí poskytnou pomoc při selhání pohonného systému, ale deportují loď na svou planetu.

Tajemné změny ve vesmíru pokračují. Podaří se někomu zodpovědět otázku, co se to vlastně děje a jak se proti nevysvětlitelnému záření chránit?

* * *

I když obě slunce soustavy Col byla už nízko nad obzorem, žár byl nesnesitelný. Skupinka mužů pracovala zalitá potem v hustém křoví mezi ojediněle stojícími obrovskými stromovitými kapradinami. Při každém jejich pomalém pohybu chřestil dlouhý plastický řetěz, který je poutal dohromady.

Byli to vězni odsouzení obyvatelstvem Cattanu na veřejném shromáždění k nuceným pracím v horkých a zatuchlých džunglích Čtvrtého kontinentu. Jejich zločinem bylo podněcování k nepokojům, pokus o svržení vlády a ohrožení veřejné bezpečnosti. V důsledku vzpoury proti zástupci guvernéra Marcu Etzelovi, kterou zesnovali, měli na svědomí šest lidských životů. A také dvě těžce zraněné děti, z nichž jedno bylo stále ještě v nebezpečí života.

Proto se k nim dozorcí chovali se vší tvrdostí. Pro McRoryho a jeho bandity neexistovalo slitování, neexistovaly žádné úlevy.

Tex Clifford zaklel a otřel si čelo. Toho dne bylo ještě větší horko a dusno než jindy. Na těle už neměl ani suchou nitku. S nenávistí se díval na skupinku pěti vůdců vzpoury.

Tex Clifford proklínal každou hodinu, kterou musel strávit v tomto pekle jako dozorce. Pro něj to byl prakticky stejný trest jako pro zločince. V těch zatracených džunglích však nebylo možno nechat odsouzence jejich osudu. Každý neozbrojený muž zde mohl být rovnou pokládán za mrtvého, neboť tu řádily krvežíznivé šelmy, jejichž útočnost však poklesla od té doby, co lidé proti nim použili paralyzátory. I když byl takový netvor omráčen jen na několik hodin, prchal po probuzení za strašlivého řevu kilometry daleko do džungle. Tím si lidé také ušetřili starost s likvidací mršiny, neboť cokoliv v pekelném podnebí zemřelo, začalo se okamžitě rozkládat.

V dále zazněl řev netvora, jiní mu odpovídali. Tex Clifford pevněji

sevrhel pažbu paralyzátoru. Současně vrhl pohled na vězně.

Ti přerušili práci a civěli na něj — výsměšně, jak se Cliffordovi zdálo. McRory si pomalu zapaloval cigaretu. Čert ví, kde k ní přišel. Kouření měli vězni přísně zakázáno.

Tex Clifford pocítil, jak se ho zmocňuje hněv. Nebylo to poprvé, co se ho McRory snažil provokovat. Přistoupil k vězni: „Dej tu cigaretu pryč, McRory, a do práce! Hned teď, nebo uvidíš! Tak co, bude to?“

Cliffordův hlas byl stále ostřejší. Přitom se blížil k McRorymu, který stál několik metrů stranou od ostatních a díval se na něj s úšklebkem.

„Dneska už nemám žádnou chuť do práce, vážený pane!“ odpověděl nedbale. „To chci vidět, jak mě donutíte, abych udělal jeden jediný ztracený pohyb!“

Tex Clifford se zarazil. Jeho oči se zúžily. Prudkým pohybem vytrhl z pouzdra paralyzátor.

Neuvědomil si, jaké nebezpečí mu hrozí. Nevzpomněl si ani na to, že jeho společník Red Ball odešel do tábora, aby si vyměnil vadnou zbraň. Prudký žár obou sluncí otupil jeho mysl. V tomto okamžiku si uvědomoval jen svou zlost.

„To je vzpoura, McRory!“ opáčil přidušeně. „Víte ...“

„Vzpoura, vzpoura!“ opičil se obr. „A co má být! Mám toho dost, Clifforde, a od teď nehnu ani prstem! Ani dnes, ani zítra, vůbec nikdy! Vaše pitomá městská rada a tlustý Marc Etzel, váš Ohio, Art Hooker a Bernd Eylers - všichni mi můžou vlézt na záda.“

Clifford zvedl paralyzátor.

„Jen to zmáčkni, ty pochope! Mě tím nezastrašíš a pracovat mě taky nedonutíš. Ani mě, ani nikoho z nás, na to si budete muset všichni zvyknout. Že jo, kluci?“

Tex Clifford nevyčkal odpovědi ostatních banditů. Zaskřípal zuby a namířil teď paralyzátor na ně.

„Všichni tam k tomu stromu! Jediný podezřelý pohyb a zmáčknu to!“

Čtyři muži už stáli u stromu. Clifford k němu přistoupil také, uchopil řetěz a prudkým pohybem jej obtočil kolem kmene a přitiskl vězně k drsné kůře. Právě chtěl zajistit řetěz provizorním uzlem, když za sebou zaslechl podezřelý zvuk. Jen na vteřinu pustil McRoryho z očí, tento čas však banditovi stačil. Vší silou udeřil dozorce plastikovou nádobou, která už byla do poloviny naplněna ovocem. Clifford se pokusil uhnout, nebyl však dost rychlý. Těžká nádoba jej zasáhla do týla, takže narazil hlavou do stromu. Obrovitý McRory k němu přiskočil a zkroutil mu ruku, ze které vypadl paralyzátor.

Tex Clifford uskočil stranou. Byl však otupělý úderem a McRory mu nedopřál čas, aby se vzpamatoval. Další a další rány mu dopadaly na hlavu a trup.

Tex Clifford upadl a dokázal se rychle odkutálet, takže unikl smrtícímu nakopnutí, kterým ho chtěl obr zasáhnout. Podařilo se mu dokonce uchopit protivníka za nohy a prudkým trhnutím ho povalit na zem.

„Ty pse!“ zařval McRory, kterému se zatmělo před očima. Tex Clifford se rozhlížel po své zbrani, která musela ležet někde poblíž. Nenašel ji však a ztratil přitom několik drahocenných vteřin. McRory se mezitím postavil na nohy a pak už Clifford zaslechl jen hvizd plastického řetězu nad svou hlavou. Úder už ani nepocítil.

V několika minutách se bandité zbavili řetězů. McRory si vzal paralyzátor a svázal Texe Clifforda. Pak vyrazil s několika lidmi ve směru, odkud měl přijít Ball.

Brzy zaslechl Ballovy kroky a skryli se v džungli po obou stranách stezky. McRory namířil zbraň na místo, kde se měl Red Ball vynořit ze záhybu stezky.

Ballovi nezbyl žádný čas na obrannou reakci. Ochromující paprsek ho zasáhl dřív, než mohl pochopit, co se vlastně děje. Také jeho bandité svázali.

„A teď pryč!“

McRory uchopil omráčeného dozorce a chtěl jej zvednout, když ho zastavil jeden z jeho společníků.

„Moment, Macu. Zbláznil ses? Co budeme dělat u kopulí? Když nás budou hledat, tak určitě tam, vždyť to jsou na tomhle prokletém kontinentě jediné stavby kromě našeho trestného tábora!“

McRory nechal omráčeného prostě spadnout.

„Připadáš si hrozně chytřej, Slade, což? Když říkám ke kopulím, tak vím proč! Já totiž vím o něco víc než vy, protože mám oči a uši otevřené! Pod jednou z těch kopulí jsou jeskyně, dost velké na to, abychom se tam všichni schovali do doby, než budeme moct pryč, chápete?“

Bandité se po sobě podívali. „Kdo ti co nakukal o nějakých jeskyních...“

„Nakukal? Co žvaníte! Když říkám jeskyně, tak vím, co říkám!“ rozzuřil se McRory. „Nedávno jsem slyšel, jak si o tom povídali Red Ball s Cliffordem. Oba patří k posádce Ohio-Kida, který je důvěrníkem toho zatraceného Arta Hookera. Mluvili spolu o té jeskyni.“

Přistoupil k ostatním.

„Slade a Gino, přiveďte Clifforda. Dávejte pozor, ten chlap je nebezpečnej! Pak už je oba donutíme zpívat! A pospěšte si, máme před sebou dvacet kilometrů cesty džunglí. Nemusím vám vykládat, co to v noci znamená!“

Red Ball se začal probírat. McRory jej brutálně zvedl. „Máš dvě možnosti, pse!“ syčel nenávistně. „Buď vykopíš všechno, co víš, nebo tě donutíme, abys litoval, že ses vůbec narodil!“

Omráčení pominulo a Red Ball si dobře uvědomoval, co s ním a s

Cliffordem zamýšlejí. Přesto však McRoryho a jeho bandu podcenil, když si myslel, že by je mohl přelstít.

Slade a Gino přivedli Clifforda. Úder plastikovým řetězem mu rozrazil kůži a obličej měl pokrytý zaschlou krví.

Obě slunce soustavy Col klesala k obzoru. Na skupinu mužů, kteří stáli uprostřed džungle a navzájem se měřili pohledy, dopadl stín obrovské stromovité kapradiny.

McRory náhle dostal skvělý nápad. Dokázal rychle měnit své plány. Přistoupil k Texu Cliffordovi a dvěma mužům, kteří ho drželi.

„Clifforde, v jednom se tvůj šéf mylí: byl jsem proti Roccovi stejně jako teď proti Renu Dharkovi a jeho stvůrám. Nepřiletěl jsem na Hope proto, abych byl zase někomu věrným poddaným. Nenávídím takzvaný zákon a řád. Chci žít svobodně, tady na Hope však jde všechno zase postaru. Předhazuje se nám, že jsme zabili šest lidí. Ve skutečnosti je oddělali vaši přátelé a spoluobčané.“

Udělal pauzu a pásl se na překvapení, které se zračilo v obličejích obou dozorců.

„Vím, že mě považujete za rebelanta, rváče a opilce, který se štítí práce. To je mi jedno, na všechno se dá dívat z různých stran. Teď ale k věci: vyslechl jsem vaši rozmluvu před dvěma dny a vím o jeskyni, jejíž tajemství vy, Art Hooker, Ohio a celá posádka tak pečlivě střežíte. Toto vědění chci využít pro sebe a pro své přátele. Teď půjdeme spolu k těm kopulím na okraji transmitterové mýtiny. Když narazíme na vaše fízlovské kumpány, budete dobrými rukojmími. Taky nám ukážete tu kopuli, kterou jste se dostali do jeskyně. To nám ušetří hledání, na které nemáme čas ani náladu. Ten kov tam je prý pěkný a má velkou cenu.“

Uchopil Clifforda za jeho kombinézu: „A to pak bude základem pro naše vyjednávání, vážený pane. Dovedu si představit, že takový Marc Etzel a někteří jiní by také docela měli zájem podívat se do té jeskyně!“

Pustil Texe Clifforda a díval se na něj zúženými očima.

„A aby bylo jasno: povedeš nás. Kdyby při hledání té správné kopule vznikly nějaké těžkosti, tak už tebe i tvého kumpána donutíme mluvit, na to se můžeš spolehnout!“

Mrkl na své muže: „Vemte ty dva mezi sebe. Zkontrolujte jejich pouta a pak pryč. Za půl hodiny bude tma a pak začne honička na nás.“

Najednou se zarazil. „Nic nezačne. Že mě to nenapadlo hned. Poslechni, příteli,“ obrátil se na Reda Balla. „Jseš na tom líp než Clifford. Teď půjdeme do našich baráků a odtamtud odvysíláš své hlášení Ohiovi. Jediné falešné slovo a je po tobě, rozumíš?“

Skupinka vyrazila na cestu.

Ohio-Kidovi by možná bylo něco nápadné. Ten však byl spolu s Artem Hookerem v dozeru. Ballovo hlášení přijímal Ed Cowards, který byl úplně

zmožen vedrem. Ten bezstarostně potvrdil příjem a vypnul přijímač dřív, než mu mohl Ball dát sebemenší znamení.

* * *

Krátce před rozedněním, po hodinách úmorného pochodu, udělali zastávku. Náhle nad sebou zaslechli buráčení těžkých turboagregátů.

Bandité okamžitě namířili paralyzátory, které odebrali svým dozorcům, na Balla a Clifforda.

„Proklatě, to je přece dozer Arta Hookera!“ syčel McRory, z kterého okamžitě spadla veškerá únava. „Co tady k čertu dělá? Má být přece v Cattanu! Tak mluvte!“

Mezitím přelétl těžký stroj nad nimi a začal se vzdalovat. Buráčení motorů sláblo, až přešlo v tiché hučení a pak zmlklo docela.

Ani McRory a jeho kumpáni, ani oba Ohiovi muži netušili, co se právě odehrává v hlubinách Čtvrtého kontinentu. Jinak by se obrátili zpět, dokud byl ještě čas.

* * *

Ohio-Kid upíral ve tmě zrak na Arta Hookera. Jeho obličej, který obvykle zářil zdravím, byl bledý a ztrhaný. Jeho velké tělo se stále znovu marně pokoušelo přizpůsobit se bláznivému zmítání létajícího dozeru.

I přes hluk turbínových motorů doléhalo vytí vychřice do kabiny, kde kromě mužů byla ještě prospektorova žena Jane.

Art Hooker pevně svíral řízení těžkého stroje. Dozer se zmítal jako pod úderu titánských pěstí.

Pak se náhle spustil déšť. To nebyly kapky, to nebyla průtrž mračen. Bylo to, jako kdyby se nad strojem náhle rozevřela stavidla. Tlak vody pomalu, ale jistě stlačoval stroj dolů.

Art Hooker zaskřípal zuby, když se podíval na rozbouřenou vodní plochu pod nimi.

„Připoutat se!“ zazněl jeho ostrý příkaz.

Jane Hookerová se pozorně zadívala na svého muže. Strnulé rysy jeho obličeje jí prozradily, co se v něm děje. Beze slova sáhla po bezpečnostních pásech.

Ohio váhal. Byl příliš zkušeným pilotem, než aby si mohl dělat iluze o jejich situaci. Věděl také, že létající dozer Hookerů díky své pevné a účelné konstrukci se může pohybovat stejně bezpečně po mořském dnu jako ve vzduchu nebo v neschůdném terénu cizí planety. Přesto při pohledu na mnohametrové vlny se zpěněnými hřbety mu přeběhl mráz po zádech.

„Hookere, k čertu,, přece nemůžete“ vyrazil ze sebe.

Série mohutných výbojů ozářila kabinu. Jako ohnivé meče šlehalý blesky ze sírové světélkujících mraků. Dovnitř pronikl ohlušující rachot.

Art Hooker pozvedl oči od přístrojů.“Musím, Ohio. Nevím, co se to na Hope najednou děje. Ještě jsem nezažil, aby váha deště tlačila dozer dolů. Něco se muselo stát. V blízkosti není žádný ostrov, žádná pevnina. Musíme tedy do vody ...“

Náhly poryv vichřice vynesl stroj vzhůru. Několik minut se stroj neovladatelně zmítal nad morem, pak začal padat dolů jako kamen.

Ohiovi se právě podařilo zapnout své bezpečnostní pásy. Cítil, jak je jeho tělo nadnášeno vzhůru, jak se mu pásy hluboko zařezávají do ramen.

Art Hooker potlačil paniku, která se ho zmocňovala. Podařilo se mu vyrovnat stroj. Oba rotory pracovaly na plný výkon.

Náhle ucítil prudký náraz.

„Jane, otevřít ventily vodních nádrží, rychle!“

Art Hooker svíral řízení dozeru s nadlidskou silou. Viděl také, jak Jane otevřela ventily a spustila čerpadla.

Padající vodní masy zakrývaly jakýkoliv výhled. Jane rychle vklouzla zpátky do sedadla a zapnula pásy. Prospektorovy prsty bleskově přebíhaly po klávesnici řídícího pultu. Hučení rotorů rázem zmlklo, silná čerpadla vháněla vodu do nádrží, automatika hermeticky uzavřela vstup vzduchu do turbín.

Těžký stroj se zmítal v prudkém vlnobití a postupně se začal ponořovat do hloubky. Po chvíli zmítání ustalo, rozsvítila se světla v kabině.

Art Hooker uvolnil závěry bezpečnostního pásu. Unaveným pohybem si setřel pot z čela.

„Měli jsme z pekla štěstí,“ pronesl pomalu.“Kdyby stroj nedopadl náhodou do prohlubně mezi dvěma vlnami, automatika by nikdy nedokázala včas zakrýt rozžhavené rotory.“

Pomalu přešel k válcovitému přístroji, jehož horní stranu tvořila matně světélkující eliptická obrazovka, pokrytá jemnými různobarevnými souřadnicemi.

„Pokud tady není příliš hluboko, položíme se na dno a počkáme, až ten blázelec nahoře skončí !“

Jane a Ohio se rovněž uvolnili ze svých pásů. Pomalu balancovali k prospektorovi.

Obrazovka se rozzářila, lokační paprsek zamířil k mořskému dnu. Za chvíli mohli mezi souřadnicemi odečíst výsledek: 86 metrů.

* * *

Ve vzdálenosti pouhých několika kilometrů od dozeru se odehrávalo

cosi tajemného. V obrovské skalní jeskyni, ležící hluboko pod povrchem Hope, se z podzemního jezera vynořil strašidelný stroj podobný obrovské stonožce. Voda crčivě stékala z jeho hladkého povrchu, zatímco řady pásových řetězů vynášely nestvůrné vozidlo na břeh. Pohyby stroje neměly nic z těžkopádnosti běžných pásových vozidel. Pohyboval se lehce a rychle. Když se blížil k masivní skalní stěně, objevilo se kolem jeho trupu namodralé světélkování. Aniž by zpomalil, vnikl do skalní stěny a zmizel. Nezůstala žádná stopa, žádný otvor — nic.

Tak procházel jednu překážku za druhou v hlubokém tichu a tmě podzemních prostor.

Nakonec se stroj zastavil ve slabě osvětlené jeskyni vedle skladiště fialově zářících koulí, které ležely pěkně srovnané ve svých komorách.

Trup stonožky se na jednom místě otevřel a z něj se vysunulo tenké podávací rameno, které uchopovalo jednu kouli za druhou a ukládalo je do trupu monstra.

Když zmizela poslední koule, chapadlo se zasunulo a stonožka se dala opět do pohybu. Ztěžklý novým nákladem stroj zanechával za sebou hlubokou stopu v tvrdé skále.

Konečně se stonožka dostala do jeskyně, kde ji spolu s jedním robotem objevili svého času Art Hooker, Bernd Eylers a Ohio se svými muži. Uprostřed jeskyně se zastavila.

Opět se otevřel trup, tentokrát na horní straně. Jedna za druhou se objevily dvě hladké šedivé postavy, v hrubých rysech připomínající člověka. Jejich oválné hlavy bez jakýchkoliv viditelných detailů se otáčely. Citlivá čidla obou robotů pracovala na plný výkon. Brzo zjistila, že v jeskyni není žádná z těch cizích bytostí, které je tu nedávno málem překvapily.

Stonožkovitý stroj se naposledy pokusil navázat spojení se svou základnou v průmyslovém podzemí na Deluge. Odpověď opět nepřišla. Stroj to zaznamenal do svých paměťových obvodů a informoval oba roboty.

Byly to vysoce specializované stroje, vybavené logikou, která jim umožňovala samostatné myšlení a rozhodování. Byly náhle vypnuty toho dne, o kterém nynější obyvatelé tohoto světa nevěděli nic, kromě toho, že kdysi nastal. Pro oba roboty i pro stonožku se čas v tomto okamžiku prostě zastavil.

Všechny stroje se daly do pohybu. Roboti hbitě seskočili ze stonožky. Když se opět vynořilo chapadlo a začalo vykládat koule, rozezněla se jeskyně jemnými zpěvavými vibracemi. Současně se po obou stranách stonožky objevily agregáty, pomocí kterých dokázala vykrajovat ze stěn jeskyně krychle červenozlatého kovu a lisovat z nich koule.

Roboti hbitě pořádali koule, které jim podávalo hmyzovité chapadlo, do

určitého systému na dně jeskyně.

Náhle zazněl úder, který otřásl celou jeskyní. Tlaková vlna, která vyrazila z jedné z hvězdnicovité uspořádaných chodeb, ukončila jejich činnost. Těla obou robotů prudce narazila do stěny jeskyně.

Uplynulo několik minut, než se jeden z obou robotů opět zvedl. Jeho čidla okamžitě zjistila, že důležité části složitého mechanismu jeho druha byly zničeny.

Z chodby se vyvalila mračna prachu a kouře, která zahalila stonožku i roboty. Zbýlý robot bez váhání vydal stroji rozhodující impuls.

Tvrdé modré světlo zaplavilo jeskyni. Koule, které ležely kolem stonožky, se začaly strašidelným způsobem měnit. Začaly se zvětšovat, nejdříve pomalu, pak rychleji. Jejich hmota se roztekla po zemi, dosáhla ke stěnám a přitom stále silněji světélkovala. Stěny i klenba jeskyně žíznivě nasávaly světlo a aktivovaly se.

Když roztékající se hmota dospěla k robotu, který stále ještě stál nehybně vedle svého druha, ten se ani nepohnul. Jen v jeho zrakových čidlech zablesklo cosi jako uspokojení.

* * *

McRory a jeho lidé se krčili v křovinách na okraji mýtiny a napjatě poslouchali.

Nic se však nehýbalo. Zdálo se, že start létajícího dozeru mine bez následků.

McRory pomalu zvedl své ztuhlé tělo. Jeho pohled sklouzl k oběma spoutaným zajatcům.

„Nuže,“ prohlásil. „Než se rozední, musíme být pryč. Takže kde je ta kopule, do které jste vnikli s prospektorem?“

Tón jeho hlasu jasně říkal, že je odhodlán za všech okolností donutit Ohiovy muže mluvit. Přesto to Tex Clifford zkusil: „Jak to mám vědět, McRory? Je tady celkem třicet kopulí, které obklopují transmitterovou mýtinu v kruhu. Ted' ani pořádně nevím, kde vlastně jsme.“

McRory přiskočil ke Cliffordovi a vyrazil mu dech prudkým kopnutím do žeber.

„Mluv! Nesnaž se ze mne dělat blbce! Víš zcela přesně, která kopule to je, vždyť jsi pravá ruka Ohio-Kida. Takže ...“ Dál se McRory nedostal. Unikl mu záblesk v Cliffordových očích a to, jak se jeho tělo náhle napjalo. Vší silou, jaká mu ještě zbývala, vrazil Clifford obě nohy McRorymu do těla. Obr vykřikl bolestí a odlétl několik metrů do křovin.

Čtyři ostatní bandité přiskočili k Texu Cliffordovi a prudce ho zvedli ze země. S nenávistí se dívali na něj a na Reda Balla, který stále ještě ležel na zemi.

McRory se pomalu zvedl. „Nechte ho!“ zasyčel. „Když ho zabijeme, nebude nám k ničemu. Na to je dost času později!“

Náhle sjel necelých sto metrů od nich do země blesk. Byli oslepeni prudkým jasnem, v uších jim zalehlo. Další blesk rozštípl obrovskou stromovitou kapradinu, která se zřítila v plamenech do džungle.

V několika vteřinách se rozpoutalo peklo. Stejně jako na létající dozer Arta Hookera, vyvalily se teď na džungli a na muže v ní proudy vody, které proměnily okamžitě půdu v bublající a lepkavou bažinu, do které se muži nořili každou minutu hlouběji. Vichřice strhávala metrakové vějíře stromovitých kapradin a odnášela je daleko do džungle.

Tex Clifford okamžitě rozpoznal nebezpečí. Teď už nešlo o to, zda bandité najdou správnou kopuli, teď jim šlo všem o holý život. Úkryt mohli najít jen v té kopuli, do které řezací nástroje dozeru prořízly otvor.

„Rozvaž mě!“ vykřikl na McRoryho v ohlušujícím rachotu a natáhl k němu své svážené ruce. „Musíme do kopule, nebo se tu utopíme jako krysy!“

McRory pochopil, že Clifford a Ball teď nebudou zkoušet žádné triky. Jedním pohybem rozřízl Cliffordova pouta, jeden z jeho mužů uvolnil Reda Balla.

Brodili se stále hlubším bahnem, bičováni proudy vody, které jim vyrážely dech. Kolem nich stále znovu dopadaly údery blesků.

Prvním, koho opustily síly, byl Joel Warner. Jeho nohy se zamotaly do spleti lán. Upadl a neměl už dost sil, aby se pokusil vstát. Černé zapáchající bahno pohltilo jeho křik.

Nikdo z jeho druhů si nepovšiml zmizení Joela Warnera. V tomto pekle rozpoutaných živlů neměl nikdo čas starat se o svého souseda. Každý bojoval o svůj život. Joel Warner zemřel vzdálen ani ne padesát metrů od ostatních.

* * *

Tex Clifford rozeznal správnou kopuli v zákmitích blesků v okamžiku, kdy už mu docházely síly. Těžce se dral na malý kopec, na kterém ta kopule stála. Za nim McRory, dlouhý Slade Flatters a po několika minutách Red Ball. Pak už nikdo.

McRory se opřel o kopuli a těžce vydechoval. Jeho oči bloudily z jednoho na druhého.

„Ostatní, Slade, kde jsou ostatní?“ vyrazil ze sebe. „Přece nemohli všichni . . .“

Rachot hromu přerušil jeho slova. I když stála kopule na vyvýšeném místě, začaly dovnitř pronikat potoky vody, které brzo zaplavily celou podlahu.

Tex Clifford se díval zarudlýma očima, jak dovnitř stále proudí voda. V hloubi kopule zahlédl jakési balíčky, které voda zachytila a začala unášet.

Jako v transu zíral Tex Clifford na balíčky, které stále stoupající voda unášela k ústí Šachty. Náhle pochopil. “Můj Bože, plastit!” zoufale vykřikl.

Vzpomněl si, že Art Hooker uložil v kopuli několik balíčků výbušniny, kterou chtěl později použít v jeskyni.

Všichni strnuli. McRory, Slade Fiatters i Red Ball pocítili, jak po nich sahá děs. Všichni znali plastit a všichni teď viděli tři balíčky, které voda unášela k modře zářícímu ústí šachty.

Tex Clifford se vytrhl ze své strnulosti. Zoufale skočil po balíčcích. Jeho ruce uchopily jen jeden z nich, dva zbylé odplavila voda do šachty. Tex pochopil, že to je konec. Uskočil co nejdál od ústí šachty a odhodil balíček, který držel v ruce.

Pozdě! Rachot výbuchu přehlušil výkřiky čtyř mužů. Ze šachty vyrazil sloup ohně, následující tlaková vlna roztrhla plastikovou kopuli a rozhodila muže spolu s úlomky do džungle. Na několik vteřin přehlušil výbuch vytí vichřice a rachocení hromu. Na místě kopule se teď zvedal modře světélkující hřib, odolávající náporu uragánu i lijáku.

* * *

Red Ball jako jediný přežil katastrofu. Uplynulo několik hodin, než otevřel oči, a současně pocítil bolest po celém těle. Zjistil, že visí v mohutném vějíři stromovité kapradiny vysoko nad džunglí. Pochopil, že právě to mu zachránilo život.

Vichřice postupně utichala. Spolu s ní zmizel i modře světélkující hřib nad místem, kde dříve stála kopule.

* * *

Pod povrchem transmitterové mýtiny se v těchto hodinách mnohé změnilo. Jeskyně, stonožkovitý stroj a oba roboti už neexistovali. Zařízení ze stroje proměnilo Červenozlatou rudu na zrnitou substanci podobnou písku, která těsně vyplnila veškeré dutiny.

Řetěz nepředvídatelných událostí aktivoval bezpečnostní programy někdejších pánů tohoto světa. Bylo přitom štěstím pro nynější obyvatelstvo Hope, že ani roboti ani stonožka nevěděli o mohutném ložisku rudy, které se nalézalo asi tisíc metrů hlouběji pod zničenou jeskyní.

* * *

Vichřice zanechala po sobě na Čtvrtém kontinentu chaos. Plastikové

baráky byly odplaveny, muži hledali úkryt v průzkumných Člunech. Jako zázrakem nedošlo k obětem na životech.

Redu Ballovi se podařilo prodrat k někdejšímu hlavnímu táboru, nenašel tam však živou duši. Po dlouhém hledání našel konečně nepoškozené vifo. Rozdrásanými prsty zapojil přístroj, dlouho se však nikdo neozýval. Už chtěl zanechat dalších pokusů, když tu se na obrazovce objevila hranatá prospektorova tvář. Vedle něj se vynořili Ohio a Jane.

Ohio promluvil první: „Balle, proklatě, co se to u vás děje? Kdo vás tak zřídil? A kde jsou ostatní?“

„Nejsou žádní ostatní, Ohio, pokud máte na mysli vězně a Texe Clifforda. Také ostatní zmizeli, široko daleko tu není živáčka.“

Ohio zbledl: „Co to říkáte? Nejsou žádní . . .“

Ball ho přerušil pohybem ruky: „Teď nebudu raději nic vysvětlovat. Nepoužiji transmitter, zůstanu zde v hlavním táboře. Přijďte tak rychle, jak je to jen možné. Staly se tu věci, o kterých teď nemůžeme mluvit!“

Art Hooker a Ohio-Kid se po sobě podívali.

„Je to . . .“

Red Ball přikývl.

„Dobře, Balle, počkejte na nás, budeme tam za dvě až tři hodiny.“
Obrazovka zhasla.

Red Ball si unaveným pohybem setřel pot z čela a začal prohledávat zdemolovanou místnost. Především potřeboval zbraň proti šelmám, které se teď po přestálé vichřici jistě také znovu zaktivizují.

Po dvou hodinách v táboře rachotivě přistál těžký létající dozer. Red Ball vyšel z úkrytu s ručním paprskometem připraveným k palbě. Když uviděl stroj, nechal zbraň klesnout.

Než se na Čtvrtý kontinent snesla noc, věděli muži všechno. Byla to smutná bilance: šest mrtvých, z nichž se jim nepodařilo nalézt ani tělesné pozůstatky. Jeskyně s veškerým svým obsahem zmizely, šachty ve všech kopulích byly zavaleny. .

Když dozer se svou zamlklou posádkou vzlétal ve směru na Deluge, lidé na palubě ještě nevěděli, že v jiných částech galaxie se rovněž rozpoutalo peklo a jeden inteligentní druh bojoval o své přežití.

* * *

Několik hodin před katastrofou. Víc než tisíc světelných let od Hope ...

Štíhlý vřetenovitý trup výzkumné kosmické lodi FO-1 ležel v rudém světle obřího slunce Charr na velkém kosmodromu Nogků. S vejčitými kosmickými loděmi Nogků, které zde stály ve vyrovnaných řadách na ploše dvacet krát dvacet kilometrů, měl jen jedno společné: patřil k typu takzvaných horizontálních kosmických lodí. Znamenalo to, že na rozdíl od

běžných vertikálních korábů byla tato loď schopna manévrovat v atmosféře planet a provádět tam výzkumy. Kromě toho byla ovšem FO-1 vybavena rovněž konvertory, které stejně jako na GALAXY pracovaly na principu časového skoku.

Ted' však v důsledku poškození mechanismu časového skoku ležela FO-1 bezmocně na cizím kosmodromu v cizí sluneční soustavě. Magnetické nádrže byly prakticky prázdné. Bez pomoci kosmické lodi Nogků by asi FO-1 na kosmodrom nedoletěla.

„Tak jsme tady!“ Šéfpilot Erkinsson si otřel pot z čela a zahleděl se z okna kabiny na žlutočervenou půdu cizí planety.

Kapitán Huxley se otočil ve svém křesle a pohlédl svýma šedýma očima na pilota: „To přistání, to byl dobrý výkon, pilote!“

„Bylo to těsné, pane, proklatě těsné. Ale co teď?“

„K tomu právě směřuji, Erkinssone. Vemte si pomocníky a zjistěte, zda jsme schopni pomocí turboagregátů manévrovat v atmosféře. Také se snažte zjistit příčinu výpadku mechanismu časového skoku. Mám takový pocit, že budeme svou FO-1 ještě potřebovat . . . I přes vyspělou techniku těchto bytostí a pohostinnost, kterou nám prokazují . . .“

Kapitán prudce povstal a podíval se na svého prvního důstojníka Prewitta. Kapitánova obnošená šedá uniforma bez jakýchkoliv ozdob zdůrazňovala jeho osobnost.

„Jinak platí mé předchozí rozkazy. Veškerou energii čerpat jen ze slunečních baterií. Na co nestačí, to odpojit.“

Na odchodu z řídicího stanoviště se ještě ve dveřích zastavil: „Prewitte, zařídte, aby se Bannard se svým týmem zabýval vlastnostmi této planety a jejího slunce. Nechci zažít žádná překvapení s neznámým zářením! Já se teď budu zabývat našimi hostiteli, vždyť jim zřejmě vděčíme za to, že ještě žijeme.“

Hned u vstupu do kosmické lodi uviděl kapitán oválné letadlo s průhlednou kabinou. Pátravě se rozhlédl po široké ploše kosmodromu. Byl domluven s Charuou, Nogkem, který byl s nimi na palubě FO-1 a navedl je na kosmodrom. Kabina letadla byla otevřena a Charua nebyl nikde k vidění.

Huxley pocítil, že tady něco nehraje. Znal sice Nogky jen málo, už se však přesvědčil o jejich nesmírné ukázněnosti. Jestliže tu tedy Charua nebyl, navzdory jejich domluvě, muselo to mít závažné příčiny. Udělal několik kroků směrem k cizímu letadlu. Náhle si uvědomil tíživé ticho. Ani mezi nekonečnými řadami kosmických lodí Nogků se nic nehýbalo. Kapitán Huxley pocítil v celém tele napětí, které signalizovalo nebezpečí.

Byl tady v úplném cizím světě, a proto si nepovšiml změny, která nastala v poslední půlhodině. S rukou na pažbě zbraně přistoupil k oválnému letadlu a obešel je. Náhle se zarazil.

Na hladké ploše kosmodromu ležel Charua. Poznal jej okamžitě podle modré uniformy se stříbrnými pruhy podél rukávů, především však podle jizvy na tváři, které si všiml již na palubě FO-1.

Kapitán Huxley stál nehybně a pozorně si prohlížel tělo Nogka. Ten ležel roztažen tak, jak leží jen mrtví nebo těžce ranění. Čtyři tykadla vážkovité hlavy byla zkřivena, jako by je zkroutila prudká, nesmírná bolest. Ve fasetových očích se odráželo rudé slunce, jeho světlo se lámalo a vytvářelo odlesky ve všech barvách spektra.

Kapitánova nehybnost nevyplývala ani z nerozhodnosti, ani z úleku. Patřila k jeho metodice. Byl v cizím světě, mezi cizími bytostmi. Pociťoval odpovědnost za svěřenou loď a její posádku. Věděl ze zkušenosti, že ukvapené jednání často znemožňovalo postřehnout to nejdůležitější, včas rozpoznat nebezpečí a čelit mu.

Ještě dřív než se pohnul, aby se postaral o Nogka, vytáhl miniaturní vífo a spojil se se službou na lodi.

„Pane?“

„Prewitte, vyhlašte poplach. Tady venku se něco stalo. Kosmodrom je jako po vymření, Charua leží mrtvý nebo v bezvědomí vedle svého letadla,“ Zamířil na okamžik přístroj tak, aby Prewitt mohl vidět Nogka. „Pošlete mi sem doktora. Připravte ke startu všechny výsadkové čluny s plnou posádkou, se zdravotníky a s vybavením pro případ katastrofy. Vědci ať okamžitě zjistí, zda se v posledních hodinách něco změnilo. Rozuměl jste, Prewitte?“

Důstojník přikývl. Pochopil, o co jde. Akce Šed' — dost často ji nacvičovali. Snad se ten tvrdý výcvik teď vyplatí. Lodí se rozezněl poplachový signál. Poplachová světla se rozblikala.

Kapitán Huxley mezitím ohmatával Nogka. Nemělo smysl pokoušet se nahmatat tep nebo zaslechnout tlukot srdce. Tělesná stavba Nogků byla pro pozemšťany úplně cizí, byla to směs plaza a hmyzu. Tvrdá hnědá kůže se žlutými skvrnami zakrývala vše. Strašidelná hlava z tvrdé chitinové hmoty také neposkytovala žádnou možnost něco poznat.

Kapitán Huxley se narovnal, když uslyšel rychlé kroky lékaře. Jeho zraku neuniklo krátké křečovitě zachvění Charuových tykadel, když o ně zavadily lékařovy boty. Pak se události začaly hrnout jedna za druhou. Ozval se signál vifa a na obrazovce se objevil smrtelně bílý obličej profesora Bannarda.

„Kapitáne,“ vyrazil ze sebe, „slunce . . .“

Obraz se zamlžil. Z přístroje zazněl hlasitý praskot. Nad kosmodromem se setmělo. Ovzduším prolétala mračna různobarevné zářících částic.

Jedním skokem se Huxley skryl za letadlo. Jeho oči hledaly slunce, které na ně ještě před chvílí vrhalo zarudlé světlo. V několika minutách se strašidelně změnilo. Teď bylo fialové a kolem něj se v několika sekundách

vytvořila jasně zářící koróna. Ze sluneční koule vyrážely zřetelně viditelné protuberance.

Kapitán Huxley byl zkušený muž. Jako všichni velitelé kosmických lodí měl podrobné znalosti o sluneční fyzice. Na těchto znalostech mohla záviset existence lodi a život posádky. Pro to, co se teď odehrávalo, však neměl vysvětlení.

„Doktore, rychle do lodi. Charuu vezmeme s sebou.“

Uchopil Nogka za ramena, lékař za nohy a odnášeli těžké tělo co nejrychleji ke vstupu do lodi. Cítili, jak se jich zmocňuje olověná únava, mozkiem jim pronikala prudká bolest. Museli zatnout zuby.

Huxley se upřeně podíval na lékaře. Jeho obličej byl pokryt potem.

„Doktore, ten musí žít. Musí přijít k sobě. Jen on nám může říct, co máme teď dělat! U těch jejich lodí to musí také vypadat hrozně. Nogkové jsou zřejmě na nějaký druh záření citlivější než my. Když začalo vzplanutí jejich slunce, tak jsme si toho vůbec nevšimli!“

„Dejte Charuu pod neutralizační sprchu!“ velel doktor. „Honem, pospěšte si!“

Kapitán Huxley ucítil, jak tlak v jeho lebce polevil. Trup FO-1 zřejmě zatím zadržoval ďábelské záření. Jak dlouho to ještě vydrží?

Přemýšlel o tom, proč byl Charua tak zaskočen tím zářením? A co ostatní posádky — podařilo se jim včas uchýlit se do svých lodí? Proč se nehlásí? Proč náhle zmlklo řídicí středisko kosmodromu, které je předtím navádělo a udržovalo s nimi stálý kontakt?

„Prewitte, vyhleďte okamžitě Akci Šed', sám se však postarejte s doktorem o Charuu ! Já teď půjdu za Bannardem. Pak poletím s Maxwellem a jeho skupinou na kosmodrom, pokud se Nogkové do té doby neohlásí. Snažte se za každou cenu navázat spojení !“

Profesor Bannard neodpovídal běžné představě profesora. To by ostatně ani nemohl být v Huxleyově posádce. Všichni muži na palubě FO-1, ať to byli vojáci, vědci nebo technici, důstojníci nebo mužstvo, prošli tvrdým výcvikem. Kdo nevyhovoval fyzickým nebo psychickým požadavkům, odpadl.

Profesor Bannard vzhlédl ke kapitánovi: „Nevím to, Huxleyi. Nevím, co se děje tady nebo na slunci. Jisté je jenom jedno — asi před půl hodinou se stalo nestabilní, a tudíž nepředvídatelné. Stala se z něho proměnná hvězda, která prochází maximy a minimy záření. Kromě toho řadí zase jedna z těch magnetických bouří, galaktické pole se mění každou sekundu stejně jako tenkrát před půl rokem, Bůh buď milostiv lodím, které jsou teď venku kdesi v kosmu!“

Kapitán Huxley přistoupil těsně k vědci: „Bannarde, vy víte, jak je na tom FO-1. Ted' nedokážeme tu planetu opustit. Existuje podle vašeho názoru nebezpečí, že nestabilita slunce bude tak velká, že by mohl hrozit

výbuch novy nebo supernovy?“

„Ještě před půl hodinou patřilo slunce Charr do skupiny rudých obrů, jako Arktur. Ted' už nepatří Charr ani do třídy M. Slunce je teď zřejmě ve svém minimu. Čert ví, jak bude vypadat jeho maximum a jaká je jeho nestabilita. Je to superobr, Huxleyi, jehož pouhá existence je i dnes pro nás záhadou! Nevěřím na výbuch novy, ta hvězda je nafouklá. Co se však stane jinak ...“ Profesor Bannard se prudce zvedl.

„FO-1 je první výzkumnou lodí svého druhu, Huxleyi. Chovali jsme se jako děti: dobývali planety, zřizovali osady, sahali po hvězdách. Mysleli jsme, že víme něco o hmotě, už jsme se viděli jako vládcové hvězdné říše. I když pomineme cizí rozumné bytosti, jako jsou tady Nogkové, může nás každá hvězda jedním rázem vymazat ze světa, aniž by nám naše zbraně a naše drobtý vědomostí mohly nějak pomoci. Tak je to, Huxleyi, uvědomil jsem si to, když jsem pozoroval ty příšerné změny galaktického magnetického pole, pro které nám chybí jakékoliv vysvětlení. Považuji je za životu nebezpečné, stejně jako můj přítel Monti Bell. ..“

Kapitán Huxley položil profesorovi ruku na rameno. „Pozorně všechno sledujte, Bannarde!“ řekl pouze a odešel.

* * *

Když člun 3 opouštěl výzkumnou loď, zmítalo se obrovské Charuovo tělo pod sprchou. Současně dával doktor Berger vhnět do kabiny kyslík. Prewitt, který pozoroval Nogka, skousl horní ret.

„Myslete na to, doktore, že tito obří cizinci jsou obyvateli suchého světa. Nevím, z čeho tu žijí, co by zde mohlo růst. Vím však od Charuy, že by na Zemi nemohli trvale žít, protože je pro ně příliš vlhká! Abyste ho tou sprchou nezabil!“

Lékař se zachvěl: „Proklatě, Prewitte, proč jste mi to neřekl dřív?“ V tom okamžiku přišel Nogk k sobě a vyskočil z podlahy. Jeho tykadla se napřímila. Jeho fasetové oči se kukátkem upřely na oba muže. Doktor Berger a Lee Prewitt se zachvěli.

„Zaražte!“ proběhl jejich vědomím impuls. „Teplo! Pospěšte si!“ Doktor bleskově vypnul sprchu a zapnul talířovité zářiče. Viděli, jak Nogk natáhl své mohutné tělo naproti sálajícímu teplu, pak otevřeli kabinu.

Charua vyšel ven a udiveně se zeptal Prewitta: „Co se to stalo?“ Ten mu stručně vylíčil to málo, co věděl. Viděl, jak se Charua zachvěl.

„Kde je Huxley?“ zaregistroval znova ty bezbarvé, ale zcela zřetelné impulsy ve svém mozku.

„Odletěl s jedním z našich výsadekových člunů k vašim lodím, aby se podíval, co se stalo s vašimi druhy!“

Nogkova tykadla se neklidně pohybovala. Po chvíli sdělil: „Musíme

zavolat stanici, která vás naváděla, a informovat Imperiální radu!“

„Nikdo se nehlásí, Charuo. Stále se pokoušíme navázat spojení s tvými druhy, ale nedaří se nám to!“

Nogk mlčel. Kapitánu Prewittovi a doktoru Bergerovi se zdálo, že v jeho vážkovitém obličejí rozeznávají cosi jako bezradnost. Jeho fasetové oči se neklidně leskly.

„Můžeme navázat spojení s člunem, ve kterém je Huxley?“ zeptal se pak.

„Pojďme do velína, Charuo!“ navrhl Prewitt a vydal se na cestu. Nogk souhlasil.

Šli centrální chodbou, která procházela po celé délce trupu. Pohyblivé chodníky nefungovaly. Najednou se loď otřásla mohutným výbuchem. Muži i Nogk se zarazili.

Neviditelná pěst odhodila dvě stě metrů dlouhý trup FO-I stranou. Oba muži upadli, jen Charuovi se podařilo zachytit se ostění. Mohutné stabilizátory zabránily převržení lodi. Vtom okamžiku dokázal trup, jaké zatížení vydrží.

První důstojník přiskočil k jednomu ze sloupků vifa a spěšně se spojil s velínem. Na obrazovce se okamžitě objevil zmatený obličej šéfpilota, který ho tam zastupoval a řídil Akci Šeď.

„Šéfpilote, co to k čertu bylo?“ vyrazil ze sebe. Ani si přitom nevšiml, že mu po obličejí stéká krev.

„Ještě nevím, Prewitte! Něco dopadlo na plochu, přesně tam, kde je Huxley s člunem 3.“

„Pokuste se spojit s Huxleyem a jeho lidmi, šéfpilote! Já hned přijdu.“
Prewitt zavolal ještě něco na doktora a uháněl pryč.

* * *

Poté, co člun 3 opustil FO-1, nabral kurs k řadám kosmických lodí Nogků, které se i z výše přes sto metrů táhly až k obzoru.

Kapitán Huxley obdivně hleděl na obrovské, pět set metrů dlouhé kosmické lodi kompaktního vejčitého tvaru. Byly to horizontální kosmické lodě stejné jako FO-1. Kapitán marně vyhlížel nějaké opěrné nohy. Lodě vypadaly úplně jako ležící vajíčka. Žádné stabilizátory, nic. Jen jak se přibližovali, stále zřetelněji rozeznávali jakési obrazce z otvorů, které pokrývaly lesklé trupy.

Člun 3 se přibližoval k lodím jen pomalu. Kapitán Huxley chtěl za každou cenu zabránit tomu, aby Nogkové, pokud zde nějakí byli, nesprávně pochopili jeho úmysly.

Byl to strašidelný pohled: nad nimi nebe žhnoucí stálými erupcemi, ještě výš fialové slunce, které od minuty k minutě ztrácelo jas. Z jeho

povrchu vyšlehovaly obrovské protuberance viditelné pouhým okem a připomínající chapadla jakéhosi polypa. Ale i ty vypadaly tmavé na pozadí jasně zářící koróny, která obklopovala obří hvězdu jako pomalu pulsující věnec paprsků. A pod nimi, v přítomí tohoto duchovitého osvětlení, kosmodrom o rozměrech více než dvacetkrát dvacet kilometrů, ze dvou třetin pokrytý nesčíslnými kosmickými loděmi. Kromě lodi tam nebylo vidět nic, i když výsadkový člun právě prolétal nad první lodí Nogků.

Kapitán pohlédl na seržanta Maxwella a jeho muže. V těžkých kosmických skafandrech, které si navlékli na jeho příkaz jako ochranu proti záření, vypadali jako roboti z cizího světa.

„Maxwelli!“ zavrčel kapitán do mikrofonu své přilby, „leťte níž, proletíme podél startovací plochy. Mně se to nějak nelíbí. Nogkové musí něco zamýšlet, jinak by neshromáždili takové množství bojových lodí. Stejně jisté ale je, že se muselo něco stát, vždyť...“

Dál se nedostal. Seržant prudce strhl řízení, motory na zádi zaburácely, člun vystřelil do výše.

Obrovská síla vtlačila všechny do sedadel. Kapitánovi se však podařilo otočit. „Maxwelli, k čertu, co ...“

Slova mu uvázla v hrdle. Uviděl strašidelné, jasně zářící těleso, které se řítilo přímo na ně. Kapitán Huxley rozeznal vejčitý tvar tělesa, které nakonec proletělo ve vzdálenosti několika set metrů od šíleně se zrychlujícího výsadkového člunu, a pochopil.

„Držte se!“ vykřikl. „Maxwelli. ..“ Nedořekl a vrhl se k seržantovu pilotnímu sedadlu.

Tlaková vlna padající kosmické lodi odhodila člun jako kus papíru. Ten se několikrát převrátil, slunce, kosmodrom, vše vířilo v divokém reji. Pak je oslnila prudká záře a citlivé vnější mikrofony zaregistrovaly pekelný rachot výbuchu.

Kolem člunu prolétaly obrovské úlomky. Prudký náraz otřásl člunem a vyrazil mužům vzduch z plic. Kapitán Huxley zahlédl, že člun chybí část zádi. Z deformovaných trysek vyšlehovaly zářivé jazyky energie. Člun se řítí přímo na plochu kosmodromu.

Kapitán Huxley uchopil vši silou řízení stabilizačních ploch. Podařilo se mu změnit pád na klouzání po protáhlé křivce. Ještě našel čas, aby se ukryl za seržantovým sedadlem, než člun dopadl na plochu kosmodromu.

Pak přišel náraz. Huxley a jeho muži měli pocit, že jim praskají lebky. Člun klouzal po přistávací ploše, narazil na kus vraku zřícené kosmické lodi Nogků, otočil se a hnál se zádi napřed k jedné z obrovských lodí, jejíž přední však byla jako řešeto, proražená a zprohýbaná úlomky vybuchlé lodi.

Maxwell se násilím vytrhl ze svého omráčení. Namáhavě, píd po pídí, sunul své prsty k řídicímu pultu. „Musím vypnout reaktor,“ mumlal.

Jeho prsty dosáhly na páku a pohnuly s ní. Doslova v posledním

okamžiku. Člun narazil do jedné z vejčitých kosmických lodí. Světlo v kabině zhaslo, muže obklopila tma. Síla nárazu vrhla Huxleye proti nohám jednoho z jeho mužů. Naštěstí těžké kosmické skafandry zmírnily srážku, která jinak mohla být smrtelná.

* * *

První důstojník Prewitt se svým mužstvem potřeboval půl hodiny na to, aby dostal Huxleye a jeho posádku z přetlakové kabiny. Doktor Berger dopravil tři zraněné muže do dalšího člunu a odletěl s nimi zpět k FO-1. Jen seržant Maxwell a kapitán Huxley přežili pád s menšími odřeninami.

Huxley a Prewitt stáli a mlčky pohlíželi na peklo způsobené pádem kosmické lodi Nogků. Nejméně deset lodí bylo těžce poškozeno rozlétlými troskami. Ve větších vzdálenostech pak mezi loděmi leželi v bezvědomí Nogkové zastížení ďábelským zářením svého slunce, podobně jako Charua.

„Nogk chce s vámi mluvit, pane,“ hlásil Huxleyovi voják. „Nějakým podivným způsobem se s námi dokáže dorozumívat pomocí vífa.“

Huxley se překvapeně podíval na svého prvního důstojníka: „Proklatě, Prewitte, to je přece . . .“

Oba muži se rozeběhli k výsadekovému člunu, který stál na ploše kosmodromu vedle vraku člunu 3. Charua jim nenechal ani vteřinu času.

„Jestli chcete zachránit mé druhy, musíte si pospíšet!“ prohlásil. „Zříčená loď byla jednou z našich zásobovacích lodí z páté planety. Automatická loď bez posádky. Směrový paprsek musel být také přerušen zářením Charru! Ted’ dobře poslouchajte: Pošlete mi ve vašem člunu skafandr. Najdete ho vedle přechodové komory kosmické lodi, před kterou stojíte. Přechodové komory lodí jsou otevřeny. Bez skafandru nemohu ven. Poletím pak se svým letadlem pro ochránce života a některé dopravím sem. Musíte mezitím všechny moje druhy, kteří jsou mimo kosmické lodi, dopravit dovnitř. Zmobilizujte všechny vaše výsadekové čluny, obávám se, že veškerá stanoviště Nogků byla vzplanutím Charru překvapena. Jejich posádky upadly do bezvědomí zřejmě dřív, než se mohly chránit.“

Charua na chvíli zmlkl. Jeho fasetové oči ztmavly.

„Všichni ostatní, kteří přebývají v hlubokém spánku v podzemí Nogků, jsou teď slunečním zářením uvězněni stejně jako já ve vaši lodi.“

Kapitán Huxley přerušil Nogka: „Charuo, uděláme vše, co je v našich silách. Jedno však prostě nechápu: jak je to možné, že jediné vzplanutí vašeho slunce uvrhlo tvůj druh do úplné bezmocnosti? Při té technice, kterou máte k dispozici! Museli jste přece vědět o tomto nebezpečí a přijmout nějaká opatření! Tomu prostě nerozumím!“

Nogk váhal, jeho tykadla se neklidně pohybovala.

„Takové vzplanutí tu ještě nikdy nebylo. Naši vědci však rozpoznali nebezpečnost Charru už před několika lety a náš druh chtěl tento systém opustit. Avšak loď, která po několikaletém hledání našla systém, který je pro nás vhodný, ztroskotala na osmé planetě soustavy Col se všemi podklady a materiály. Byla záludně přepadena a zničena tvým nebo nějakým jiným druhem. Známe souřadnice, známe ty čtyři planety, které jsou pro nás vhodné, vše ostatní je ztraceno. Chtěli jsme vypravit průzkumnou flotilu, která by získala další podklady. To je teď nemožné, musíme okamžité pryč. Pomozte nám, nebudete toho litovat!“

Kapitán Huxley zbledl. Tak je to tedy. Proto je tu to nesmírné množství lodí. Posádky těchto lodí, které mají evakuovat celou soustavu, teď zřejmě leží v hlubokém spánku v podzemí planety, aby nabraly síly.

Kapitán Huxley se napřímil. „Posílám výsadekový člun s tvým skafandrem, Charuo. Můj první důstojník zařídí vše ostatní. Maxwell a já zůstaneme zde a začneme ukrývat tvé lidi. Přiveď ochránce života, Charuo, mnozí z tvých druhů jsou na tom špatně! Jsou zranění úlomky ztroskotané lodí.“

Obrazovka zhasla. Kapitán Huxley, Prewitt a Maxwell se vydali hledat požadovaný skafandr v lodi Nogků. Krátce nato vyrazil výsadekový člun se skafandrem směrem k FO-1, zatímco z, člunových palub výzkumné kosmické lodí již vzlétaly jeden za druhým další výsadekové čluny.

Po další čtvrthodině odstartoval Charua se svým oválným letadlem. Po několik vteřin se vzduchem šířily jemné vibrace pronikající do morku kostí. Pak zmizel.

S příchodem noci se nad přistávací plochou kosmodromu objevila obrovská kosmická loď Nogků a ozářila vše mohutnými světlomety. Na plochu se vyrojily stovky Nogků, ve vzduchu se to hemžilo letadly. Z chaosu se postupně nořil rád. Kapitán Huxley a jeho muži prožili hodiny, na které v životě nezapomenou: před jejich očima probíhala do detailů promyšlená evakuace celé hvězdné soustavy. Probuzení opět k životu prokázali Nogkové znovu svou ukázněnost, rychlost a schopnost dokonalé organizace.

Zdálo se, že o lidi se nikdo nestará. Ráno pátého dne se však na teď již téměř prázdnou plochu kosmodromu snesla obrovská dílenská loď. Vystoupil z ní Charua a obrátil se na Huxleye:

„Následuj mě se svými lidmi, Huxleyi. Vaše loď bude naložena na náš kosmický koráb. Naši technici se pokusí nahradit váš poškozený motor jiným, zatímco budeme na cestě k naší nové soustavě. Imperiální rada má k vám prosbu, k jejímuž splnění budete potřebovat svou loď! Jen šéfpilot s několika odborníky ať zůstane na palubě vaší lodí, aby spolupracoval s našimi technikami!“

Kapitán Huxley přikývl a vydal svým lidem příslušné příkazy. Pak stiskl ruku šéfpilotu Erkinssonovi: „Budu na vás pamatovat, Erkinssone! Využijte čas ke kontrole celé lodi. Mám pocit, že jí budeme ještě moc potřebovat.“

Pak nastoupil spolu s Charuou do velkého člunu, který se mezitím vynořil z dílenské lodi. Znovu naplnily vzduch vibrace a člun se zvedl. Z člunu pozoroval Huxley se svými lidmi, jak se dílenská loď Nogků nasouvá na FO-1.

Dalšího dne opustilo mohutné loďstvo Nogků svou hvězdnou soustavu. Dopravní, dílenské a výzkumné lodi byly obklopeny bojovými koráby, které je chránily před každým útočníkem.

Po cestě na velitelské stanoviště vlajkové lodi, kde měl spolu se svým prvním důstojníkem Lee Prewittem předstoupit před Imperiální radu, zastavil se Huxley u průhledné stěny lodi. Pohlédl na červenožlutou kouli planety Nogk, která byla už jen stěží rozeznatelná ve slábnoucím světle slunce Charr.

„Je to zvláštní, Prewitte!“ řekl zamyšleně. „Žili jsme na jejich světě, oni nám zachránili životy a my zřejmě jim. Stále však o nich nic nevíme, jak se rozmnožují, jak vypadají jejich města, jak žijí... Nic.“

Prudce se otočil: „Pojďme, Prewitte, poslechněme si, co od nás čeká Imperiální rada.“

* * *

Petr Voncev sraštil obočí, když se podíval na stupnice měřicích přístrojů svého Blesku. Ukazovaly vzplanutí. Pak pozoroval, jak se kolem intervalového pole vytvořila zářící aureola z aktivovaných mezonů.

Voncev potichu zaklel. To jim ještě chybělo. POINT OF se nehlásil. Před nimi se volně vznášela v prostoru kulovitá kosmická loď giantů, kteří však neprojevovali žádnou aktivitu. Pouze nesrozumitelné, úplně zkomolené hyperfrekvenční signály z T-XXX ještě připomínaly, že patří mezi živé.

Voncev přemýšlel. Znal tato vzplanutí v galaktickém magnetickém poli z Hope. Po dobu nejbližší čtvrthodiny budou zesilovat a plně znemožní styk mezi ním a Mikem Doranerem. Ve sluchátkách to bude praskat, na obrazovce blikat.

Nemělo smysl vracet se na Pluto. Tam nenajdou nic, kromě úplně otupělých, do zvířecosti pokleslých lidí a několika skupin giantů.

A co Země? Co věděli o T-XXX? Kdo mohl zaručit, že hyperfrekvenční volání není pastí, kterou nastražili gianti?

Voncev se zadíval na kosmickou loď giantů a vydal telepatický příkaz provést energetický test kulovité lodi. Výsledek zněl: „Několik

energetických zdrojů uvnitř lodi je v činnosti. Všechny ostatní agregáty jsou mimo provoz. Loď jako celek je z energetického hlediska mrtva.“

Petr Voncev se rozhlédl po vzdálených sluncích, která plála v černém nekonečnu. Vše bylo klidné, nic nenasvědčovalo tomu, že zde ještě před několika hodinami zuřila kosmická bitva, na jejímž konci zmizel POINT OF.

Uvědomoval si, že musí okamžitě něco podniknout. Jeho prsty proběhly po řídicím pultu a po několika vteřinách se na obrazovce nad jeho hlavou objevil úzký obličej Mika Doranera.

„To je dost, že ses ozval,“ bručel Doraner. „POINT OF se nehlásí. Čert ví, co s ním je ..“

Voncev ho ostře přerušil: „Nemluv nesmysly, Miku. čím víc o tom přemýšlím, tím víc jsem přesvědčen, že nemohli dostat Rena Dharka a ostatní. Určitě někde jsou!“

Mike Doraner zavrtěl hlavou: „Prve jsi nebyl takový optimista, teď zase nejsem já. Proklatě, Ren Dhark přece musí vědět, v jaké jsme situaci, proč tedy nepřichází? Copak můžeme s těmi dvěma gianty donekonečna plachtit vesmírem? Kromě toho jsme se ocitli v pěkném vzplanutí galaktického magnetického pole. Chrání nás jen intervalové pole. Jestli si Ren Dhark nepospíší, tak nás nebude moct zaměřit!“

V tom okamžiku naskočily lokátory hmoty a vzdálenosti. Voncev i Doraner se s nadějí sklonili nad svými přístroji, čekalo je však zklamání.

„Rychle se blíží neznámý objekt,“ znělo hlášení. „Kulovitý tvar, značná velikost. Přesné hodnoty nelze zjistit vzhledem k poruchám v magnetickém poli.“

Oba piloti se zachvěli. Kulovitý tvar, značná velikost, rychle se blíží — to mohla být pouze kosmická loď giantů. Musí okamžitě zmizet, nebo se učinit neviditelnými.

Voncevův pohled opět zabloudil ke kulovité lodi, která se vznášela v prostoru, a hlavou mu bleskl nápad. Proč na tu možnost nepřišli už dřív?

„Musíme zmizet. Ta kulovitá loď před námi je zasažena, její ochranný štít už neexistuje. Snad ji dostal POINT OF a paralyzoval její posádku! Vletíme dovnitř, okej?“

„Okej, Petře,“ přikývl Mike. „Lepší úkryt si nemůžeme prát, tak do toho.“

Telepatické řízení dodalo další zprávy o blížící se kosmické lodi, takže Voncev a Doraner věděli, že je nejvyšší čas.

Oba Blesky se daly do pohybu a rychle se blížily ke kulovité lodi. Hladký trup obra se stále blížil a pak náhle zmizel. Petr i Mike současně vykřikli překvapením. Jejich Blesky byly v hangáru na POINT OF.

„K čertu, Petře, copak jsem se zbláznil? Jsme přece ...,“ ozval se z obrazovky hlas Mika Doranera. Náhle však obrazovka zhasla.

Voncev prudce odhodil kryt kabiny a nevěřícně zíral na stěny hangáru z modravého unitalu, které tak dobře znal. Několik metrů od něj stál Mike Doraner se stejně vytřeštěným pohledem. Byli uvnitř POINT OF, o tom nemohlo být pochyb. Co se to však stalo s prstencovou kosmickou lodí? Jak se dostala do této koule a proč se nehlásila, když byla celou tu dobu tak blízko?

Mike Doraner a Petr Voncev vyrazili současně k unitalové stěně hangáru s úmyslem dostat se přes ni nejkratší cestou do centrály. Oba současné zažili bolestný šok: jejich těla narazila na tvrdý, studený kov a zhroutila se k zemi. Oba se nechápavě rozhlíželi.

POINT OF byl mrtvý, jeho energetické soustavy nefungovaly. V lodi se nic nehýbalo. Když tomu bylo tak, jak se tedy jejich Blesky dostaly na svá stanoviště v hangáru? A především: co bylo s Renem Dharkem a s ostatními muži?

* * *

Ve velitelské centrále, zvané IA, panovalo ticho. Generál Martell se po několik vteřin díval na poručíka Maldena, jako kdyby to byl duch, a ne důstojník konající službu v rádiové centrále.

„Stále žádná odpověď obou Blesků na naše volání, Maldene?“

„Nejen to,“ přikývl Malden, „před půl hodinou byl přerušen veškerý kontakt. Předtím jsme mohli zachytit alespoň volání, kterým se snažili navázat spojení s POINT OF. Teď skončilo i to. Místo toho zaznamenaly naše přístroje mohutné otřesy struktury v prostoru Pluta. Zpočátku jsme mysleli, že jde o transice několika kosmických lodí giantů. Ze srovnání s dosavadními záznamy přechodů však vyplynulo, že se s největší pravděpodobností jedná o jednu loď, která je podstatně větší než ty, které známe.“

„Maldene, co to vykládáte?“ vyskočil generál ze svého sedadla. „Známe přece bojové lodě giantů. Ty největší z nich mají průměr pět set metrů a zakusili jsme na vlastní kůži, co dokáží. Ale ještě podstatně větší . . .“

John Martell potřásl hlavou. Jeho obličej byl bledý a ztrhaný. Myslel na oba piloty Blesků, na Rena Dharka a jeho muže, a také na nepochopitelnou krutost giantů, pro které lidský život, lidské city a myšlení znamenaly něco jen potud, pokud sloužily jejich záměrům.

„Zůstaňte na příjmu, Maldene. Snad . . .“, generál nedořekl, neboť každé další slovo mu připadalo jako lež, jako klamání sebe i svých lidí.

Poručík Malden zasalutoval a opustil velitelskou centrálu. Výtah se zastavil o sedm pater níž. Když se před poručíkem otevřely těžké pancéřové dveře, uviděl těsně před sebou ostře řezaný obličej muže, ze kterého se na něj dívaly dvě zlostné ocelově šedé oči. Malden měl dojem,

že tento vysoký muž v uniformě reaktorové služby je mu povědomý, že se s ním musel už někde setkat.

Cizinec ho jednoduše odstrčil stranou, aniž se staral o jeho důstojnickou hodnost, a zmizel ve výtahu. Pancéřové dveře se zavřely a výtah s hučením odjel.

Obličej poručíka Maldena zrudl hněvem nad tímto neuvěřitelným chováním. Nepatřil sice k těm ostrým důstojníkům, jichž bylo ve stanici plno, věděl však, že úpadek kázně by rychle přivodil zánik celé stanice. Vždyť zde všichni žili v neustálém napětí, které by mohlo snadno vyústit do vzájemného vraždění. Znervózňovalo je neustálé plnění rutinních povinností, které se často zdály nesmyslné; jejich svět byl poroben nepřítelem, který mohl v každém okamžiku objevit a zničit T-XXX; mnozí z nich ztratili při útoku giantů rodiče, ženy a sourozence. Avšak i kdyby si na to všechno tak či onak zvykli, byl zde, ve stanici T-XXX, ještě jeden zvlášť nebezpečný problém: ženy. Ty ženské bytosti, které plnily na ošetřovně své povinnosti asistentek a zdravotních sester. Byly zde spolu s lékaři, jinak však byly co nejprísněji izolovány. A právě to činilo mnohé muže nebezpečnými. Duše i tělo si žádaly své, tím důrazněji, Čím déle trval tento ubíjející stav.

Poručík Malden se zachvěl. Náhle si vzpomněl, kdo byl cizinec se zlostnými ocelově šedými očima. Byl to lovec Clint Derek, který spolu se svou přítelkyní Tanjou Chuonovou unikl giantům a více než půl roku se před nimi skrýval v lesích Aljašky. Malden se dozvěděl tu neuvěřitelnou historku od jednoho z lékařů. Lovec a dívka žili jako paleolitictí lidé v jeskyních. Lovili pomocí luku, neboť pro své pušky neměli žádné střílivo. Unikali giantům až do dne, kdy kulovité lodě objevily v údolí řeky Tachat Blesk Rena Dharka 3 zaútočily na něj. Renu Dharkovi se jen s největším vypětím podařilo zachránit Clinta Dereka a Tanju Chuonovou a dopravit je do stanice.

Malden se opět zastavil. Vzpomněl si také na to, že slyšel, jak lovec těžce snáší život v zavřeném prostoru T-XXX a jak je nevypočitatelný ve svém chování. Prožil třicet let svého života na svobodě, v neustálém boji s živly, a nemůže si prostě zvyknout.

* * *

V Clintu Derekovi soptil vulkán. Ani si neuvědomoval, že právě vystrčil z kabiny výtahu důstojníka, bylo to spíš instinktivní jednání lovce, který jde po stopě.

Avšak teď, když se hnal chodbou, která vedla k ošetřovně, potlačil své vzrušení a pohyboval se tiše a obratně jako šelma. Věděl přesně, kde je Tanjin pokoj, a byl pevně odhodlán, že tentokrát si s ní promluví. Ne přes

vifo, ale osobně. Kašlal na předpisy, které zakazovaly pod těžkými tresty každý osobní styk s ženami.

Ostrý sluch lovce zachytil lehké kroky jedné ze sestřiček. Bleskově se vmákl do jednoho z dveřních rámu a napjatě poslouchal. Sestřička zahrula do jedné z vedlejších chodeb.

Clint Derek hned zase vyrazil. Věděl určitě, že to nebyla Tanja, znal její krok po léta a věděl, jak málo může člověk svůj krok změnit. Clint Derek měl před všemi ostatními ve stanici přednost v ostrých smyslech přírodního člověka, lovce, jehož život často závisel na bystrých očích a uších a na bleskové reakci celého těla. V tomto prostředí absolutní techniky si připadal jako divoch, který se náhodou dostal do cizího světa —, i když si velmi rychle osvojil zacházení s přístroji v reaktorové hale.

Clint Derek se musel ještě jednou učinit neviditelným, když kolem přecházel lékař, který směřoval k sálům“zpracovaných“. Tak zde nazývali ubohé oběti giantů, které už jen svými vysílenými těly připomínaly lidské bytosti.

Konečně stál před dveřmi Tanjina pokoje. Věděl, že touto dobou je mimo službu a že asi spí. Tomu, že spolu v lesích žili jako muž a žena, vděčil za dovolu občas si s Tanjou promluvit vífem.

Opatrně se pokusil otevřít dveře, byly však zamčené. S tím však počítal, vždyť lékaři také nejsou žádní andělé. Zaklepal na dveře jejich dávný signál z dob života v lesích: dlouhý — krátký — krátký — dlouhý.

Slyšel, jak Tanja vyklouzla z postele, její bosé nohy ťapaly po podlaze. Zastavila se těsně před dveřmi. Clint tichounce zopakoval svůj signál.

Tanja hned otevřela. Clint vrazil do pokoje a pevně ji sevřel v náručí. Po chvíli se však prudkým pohybem uvolnila.

„Clinte, zbláznil ses?“ šeptala zadýchaně. „Víš vůbec, co tu děláš?“

Clint Derek se na ni podíval. Tanja Chuonová byla krásná dívka. Pyžamo jen velmi nedokonale skrývalo její pružné, štíhlé tělo. Dlouhé tmavé vlasy, které teď volně splývaly na její ramena, zdůrazňovaly její obličej.

„Sedni si, Tanjo!“ řekl přidušeně. „Musím s tebou mluvit. Ne přes vifo, protože to, co ti chci říct, je určeno jen pro tvé uši.“ Zatlačil ji na postel a položil jí ruce na ramena. „Miluji tě, Tanjo, tak jak jsem tě vždycky miloval od té doby, co se známe. Nemohu snést, že jsi tu pořád spolu s lékaři, zejména s tím dr. Steelem.“

Postřehl mimoděčné zachvění jejích rtů, svislé vrásky, které se objevily u kořene jejího nosu. Položil jí ruku na ústa.

„Poslechni, Tanjo, já už nesnesu ty sprosté řeči o tobě a o dr. Steelovi. Prvního, kdo o tobě zas něco ošklivého řekne, zabiju!“

Ucítil, jak se dívka pod jeho rukama vyděšeně pohnula.

„Chci být opět s tebou, Tanjo, a proto opustíme stanici. Už mám plán.

Budeme opět žít v lesích jako dřív. Gianti nás nedostanou, a když...,“ náhle dívku pustil, „tak ne živé!“

Tanja vyskočila a uchopila Clinta za ruce.

„Clinte, ty ses zbláznil! Copak nevíš, že gianti už kontrolují každou píď této planety? Ze jejich lodě hlídají mnohem intenzivněji než dřív, že jím snad padl za oběť i Ren Dhark s POINT OF..“Zděšeně se zarazila. Uvědomila si, že udělala chybu.

„Ren Dhark? Kdy, kde, Tanjo?“

Tanja zavrtěla hlavou. „Neměla jsem o tom mluvit, ani s tebou, Clinte. Dr. Steel...“ Ucítla, jak jí pevně sevřel zápěstí.

„Co je s tím Steelem? A proč jsi o tom neměla se mnou mluvit? Kdo to určuje, Tanjo?“ Clint Derek zaskřípal zuby, ale ovládl se. „A co je s Renem Dharkem?“

„Někde u Pluta, Clinte . . . Gianti zadrželi POINT OF a pravděpodobně zničili.“ Jindy tak smělá dívka náhle zabořila hlavu do Clintovy hrudi a rozplakala se. Byl to strašlivý, skoro neslyšný pláč, který otfásal celým jejím tělem. Propuklo v ní veškeré utrpení poslední doby.

Lovec se zadíval vzhůru, zatímco jeho ruka láskyplně prohrabávala dívčiny vlasy. Jestliže byl Ren Dhark mrtev, pak pro lidi na Zemi nezbývá žádná naděje. Pak už nemělo žádný smysl zůstat v T-XXX. Dříve nebo později agresori-objeví stanici, a pak . . .

„Půjďme pryč, Tanjo!“ řekl. „Nemá to tu smysl. Snad najdeme v lesích Aljašky nebo Kanady nějaké místo, kde budeme moci žít, aspoň chvíli. Nálada mužů je špatná. Denně propukají hádky a rvačky, každou chvíli se někdo nervově zhroutí, i já jsem byl před chvílí na nejlepší cestě ztratit nervy. Tanjo, v téhle liščí noře umírám. Nemohu žít bez volnosti, bez slunce a hvězd, bez deště a mraků na nebi. Bez lesů a zvěře, bez sněhu na horách. Pojďme pryč, Tanjo! Připravím všechno, pak přijdu pro tebe, dobře?“

Tanja se na něj zadívala. Pomalu přejela prsty po jeho rtech, jeho očích a tvářích.

„Moc bych chtěla, Clinte. Věděla jsem, že jednoho dne přijdeš a budeš chtít, abych s tebou odešla. Nejde to však, Clinte.“ Tanja uvolnila hlavu z jeho rukou. „Kromě toho, že pokud bychom žili venku a mohli padnout do rukou agresorům, byli bychom stálým zdrojem nebezpečí pro stanici a všechny lidi zde, je tu ještě něco, co mě tu drží a zabráňuje mi jít znovu do lesů!“

Přistoupila k němu a láskyplně se na něj zadívala.

„Můj bratr Enno leží zde ve stanici. Je jedním ze zpracovaných. Karuga vyvinul přístroj, pomocí kterého budeme snad moci vrátit zpracovaným jejich vědomí. Vyzkoušíme ho nejdříve na Ennovi. Dr. Sarano doufá, že moje přítomnost by mohla vytrhnout Enna z toho příšerného transu. Proto

zde musím zůstat. Miluji tě, Clinte, ale Enno je můj bratr. Ty jsi ho měl přece taky rád, nemůžeme ho nechat na holičkách, dokud tu je sebemenší naděje!“

„Proboha, děvče, proč jsi mi to nikdy neřekla? Vždyť Enno tu už musel být, když jsme přišli do stanice.“

Tanja zavrtěla hlavou. „Ren Dhark ho dopravil do stanice spolu s jinými při akci, která měla za cíl přivést sem několik zpracovaných. Dostal se sem ve stejný den jako my. Vířím jsem ti to nemohla říct, Clinte.“

Clint Derek Tanju opět objal. „Tím se všechno mění, Tanjo. Enna na holičkách nenecháme! Kdy se bude konat ten zákrok, o kterém jsi mluvila?“

„Zítra dopoledne, Dr. Sarano, dr. Beaupal a dr. Mitku spolu s Karugou všechno připravili. Generál také přijde, když bude moct!“

Clint Derek se podíval na hodinky. „Mám ještě tři hodiny času, Tanjo!“ řekl tiše. „Můžu u tebe ještě chvíli zůstat?“

Děvče mu odpovědělo polibkem. Pak šlo ke dveřím a zamklo je.

„Pojď!“ řekla jen a vzala velkého divokého lovce za ruku jako malého chlapce . . .

* * *

Clint Derek vklouzl do svého lehkého ochranného skafandru proti záření, aby mohl nastoupit službu v reaktorové hale. V myšlenkách byl stále ještě u Tanji. Cítil se skoro stejně šťastný jako v těch dávných dnech, kdy Země ještě nebyla porobena giany.

Vydal se do reaktorové haly. Když vstoupil do předsíně, zarazila ho směsice hlasů. Rozeznal v ní i hlas dr. Steela, lékaře, o kterém se tvrdilo, že je pro dámy na ošetřovně neodolatelný.

Clint Derek se usmál. Byl blázen, když si myslel, že i on by měl na Steela žárlit. Náhle však strnul.

„Tak co, doktore, ta nová, to je proklatě tvrdý oříšek, co? U ní obvyklé prostředky nezabírají, nebo jo?“ zaslechl hlas hlavního dozorce Ranissena.

Clinta Dereka rozzuřila vulgárnost, s jakou se tu mluvilo o Tanje. Kromě toho si kladl otázku, co dělá Ranissen v předsíni. Ranissen měl službu a měl být vystřídán Boskampem a Derekem. Bylo přísně zakázáno nechávat reaktor bez dozoru, byť i na jednu minutu, protože měl své mouchy.

Pak se Clintovi nahrnula krev do hlavy, když slyšel Steelův shovívavý hlas: „Ta nová? To je opravdu pěkná kočička, Ranissene. Je to Indiánka, i když její otec byl Rus. Víte, tyhle míšenky . . .“

Dál se nedostal. Derek byl skokem u něj. Nikdo nesmí takhle mluvit o jeho Tanje. Ani Steel, ani třeba generál Martell. Věděl, jak opovržlivě zní výraz „míšenka“.

Uchopil Walta Steela za rameno a otočil ho. Clintovy oči byly chladnější než led.

„Okamžitě se omluvte, doktore Steele!“ zasyčel na vyděšeného lékaře. Ten však při pohledu na Clintu Dereke rychle znovu nabyl svou sebejistotu.

„Ach, náš divoký lovec.“

V nejbližším okamžiku měl dr. Steel pocit, že v jeho mozku vybuchlo tisíce sluncí najednou. Strašlivý Clintův hák ho zasáhl přesně do solaru, další dopadl na bradu a složil jej definitivně k zemi.

Ranissen vyskočil. Byl to dvoumetrový Nor, který uměl dobře používat pěsti.

„Proklatě, Dereku, vy jste se úplně zbláznil? Jak můžete prostě poslat doktora k zemi, he? Je přece veřejným tajemstvím, že vaše Tanja a Steel...“

Jeho další slova zanikla v divokém řevu, se kterým po něm Clint Derek skočil. Ranissen se pokoušel krýt údery, ale podařilo se mu to jen zčásti. Mohutná rána mu téměř vyrazila vzduch z plic.

„Proklatá svině, už mám na vás dlouho spadeno, Ranissene!“ zuřil lovec. Ranissena zasáhla další rána, která by mohla zabít koně. Ranissen však byl tvrdý chlap. Sebral veškerou sílu a nasál vzduch do plic. Pak uvítal znovu útočícího lovce dobře mířenými údery, před kterými musel uhýbat.

„Já už tě vyléčím, přítelíčku!“ vrčel. „Ta tvoje Tanja je sice hezká, ale stejně je to husička, pro kterou je učený doktor víc než nějaký lovec.“

Vyrazil proti Clintu Derekovi, který tu stál strnule a na první rány ani nereagoval. Pak se ale jeho chladný hněv proměnil v čin.

„Husička!“ vyrazil ze sebe vztekle a nemilosrdně se vrhl na Ranissena. Ten měl dojem, že se dostal pod kopyta koně, tak bylo jeho tělo a jeho hlava zasypány ranami. Měl rozražené rty a obočí, v plicích už neměl žádný vzduch, před očima se mu dělala ohnivá kola.

Konečně klesl sténající Ranissen k zemi. Jeho těžké tělo se pomalu hroutilo jako ve zpomaleném filmu z druhořadého boxerského utkání.

Clint Derek se zarazil a těžce oddychoval. V podvědomí registroval vyděšené pohledy, kterými dr. Steel sledoval těžkopádné Ranissenovy pokusy zvednout se ze země.

„Dereku,“ supěl, „přestaňte, Dereku.“

Ohlušující rachot přerušil jeho slova. V nejbližším okamžiku se rozlétly pancéřové dveře do reaktorové haly a do předsíně vpadl pomocný dozorce Dennis se smrtelně bledým obličejem. Zakopl o doktora Steela, který stále

ještě ležel na zemi, zvedl se a vykřikl něco na Clinta Dereka.

Z reaktorové haly k nim proniklo tvrdé namodralé záření.

Derek se okamžitě probral ze své strnulosti. Jedním skokem byl u Dennise.

„Kde je Boskamp? Co . . .“

Už se nemusel ptát dál, vše bylo jasné. Další výbuch ho téměř srazil k zemi. Koutkem oka zahlédl, že Ranissen se opět postavil na nohy. Derek vykřikl něco na Steela a narazil si naučeným pohybem ochrannou přílbu na hlavu. Pak vyrazil do reaktorové haly, do ohlušujícího rachotu a do tvrdého modrého světla, ve kterém ganyometr začal pronikavě ječet. Věděl, že v tomto okamžiku poplachový signál zvedl na nohy celou stanici, nemohl však na nikoho čekat. Za chvíli bude pozdě pro Boskampa a možná i pro celou T-XXX.

* * *

Clint Derek neměl Boskampovy znalosti. Složitě pochody uvnitř reaktoru znal jen velmi přibližně. Měl však bystrý rozum a instinkt člověka, který umí žít odkázán jen sám na sebe, na vlastní síly.

Clint Derek se hnál halou. Cítil spalující žár, který pronikal hustým kouřem.

„Boskampe!“ křičel, „proklatě, ozvěte se, jak vás mám najít!“

Mezi chuchvalci dýmu se k němu vypotácela jakási postava. Ochranná kombinéza na ní visela v cárech. Běhmo očí se strašidelně vyjímalo ve zčernalém obličejí.

„Dereku, reaktor — dvě alfa-roury ...“

Napřáhl ruce k lovcí. Avšak ještě dřív než se stačil zachytit pomocného dozorce, který k němu přiskočil, klesl bezvládně k zemi.

Clint Derek neztrácel ani vteřinu. Uchopil toho muže, přehodil si ho přes ramena a uháněl pryč. Ve dveřích narazil na vrávorajícího Ranissena a dr. Steela. Hodil jim raněného.

„Postarejte se o něj, doktore. Já musím ...“

Jeho další slova zadusil hustý kouř, který se teď vyvalil na Steela a Ranissena. Byl cítit zápach spálené izolace a roztaveného plastiku. Na několik vteřin vyrazily jasné plameny právě v tom koutě, kde byly oba řídicí konvertory napájecího reaktoru. Po několika dalších vteřinách zazněl rachot výboje elektronky vysokého napětí. Blesky udeřily do ocelového krytu jednoho z konvertorů. Elektronka se rozžhavila. V tom okamžiku Clint Derek pochopil, že velký napájecí reaktor může vybuchnout v každém okamžiku. To by byl jistý konec celé T-XXX. Muselo selhat pojistné zařízení, jinak by reaktor byl už dávno vypnut.

Clint Derek se prodíral dál. Cítil, jak mu štiplavý kouř proniká do plic a

nutí ho ke křečovitému kašli. Čím byl blíž k řídicímu stanovišti, tím nesnesitelnější byl žár. Musel však dál, musel nahoru na reaktor, vytáhnout pomocí nouzové páky palivové články z aktivní zóny a zastavit tak činnost reaktoru.

Clint Derek klopýtavě vystoupil po schůdkách. Kouř ho téměř oslepoval. Slyšel příchod požárníků do předsíně, slyšel hlasité rozkazy, rozeznal Ranissenův bas: „Jděte pryč, přicházíte příliš pozdě, řídicí zařízení je v háji, reaktor každou chvíli bouchne.“

Clint Derek stiskl zuby. Ochranná kombinéza se mu lepila na tělo. Téměř v bezvědomí vyvrávoral na poslední stupně. Už viděl velkou rudou páku, už po ní sahal, když vtom ho prudký výbuch odhodil na ocelovou plošinu. Prostorem proskočil oslnivý blesk. Jeho obličej a ruce byly spáleny žárem. Clint Derek nevědomky vykřikl. Byl to však výkřik tak hlasitý a příšerný, že hasiči, kteří kvapně opouštěli předsín, se zarazili.

Clint Derek cítil, že ho opouštějí smysly. Byla tu však páka, docela blízko před jeho očima.

Lovec ještě jednou podřídil tělo své vůli.

Jedním skokem se vrhl k nouzové páce. Jeho svaly se napjaly, jeho spálené ruce sevřely páku. Těžce popadal dech, tmělo se mu před očima, ale nepovolil. To, co normálně prováděl silný motor, k čemu v nouzovém případě bylo zapotřebí tří mužů, to dokázal Clint Derek sám.

Nadlidským úsilím stlačil páku. Tyče s palivovými články uvnitř reaktoru vystoupily vzhůru. Hned za nimi se zavřel ohnivzdorný poklop, který uzavřel aktivní zónu.

Další výbuch znovu srazil Clinta Dereka k zemi. Prostorem létaly ocelové a porcelánové střepiny. Jeho velké tělo se skutálelo po schůdkách dolů. Pak už nic nevěděl.

* * *

Ranissen a jeho pomocník Dennis slyšeli, jak se uzavřel těžký poklop v nitru reaktoru. Oba byli dost zkušený na to, aby ihned pochopili, co to znamená.

Ranissen přiskočil k veliteli hasičů: „Zastavte své lidi, Derek vypojil reaktor, teď už se nemůže nic stát! Haste!“

Sám uchopil dr. Steela a vtáhl ho s sebou do reaktorové haly. Cítili, jak je zasáhl proud hasicí pěny, který je skoro srazil k zemi. Ranissen však táhl Steela zase dál.

Vystoupil po schůdkách k řídicímu stanovišti. Navzdory kouři, rachotu a hasicí pění, která vše pokrývala, našel Clinta Dereka ležícího v bezvědomí.

Spolu s doktorem Steelem zvedli lovcovo tělo a odtáhli ho do předsíně.

Tam už byli generál Martell, dr. Sarano a Tanja Chuonová.

Dívka se sklonila nad Clintem. Jeho obličej, jeho ruce a celé jeho tělo pokrývala hustá pěna, takže nic neviděla. Když se však pokusila opatrně mu setřít pěnu z obličeje a z očí, poděšeně ucukla. Její prsty narazily na živé maso. Zpuchýřovatělá kůže odpadala ve velkých kusech.

Tanja pocítila, jak se jí sevřelo srdce. Jen s největším vypětím vůle potlačovala nevolnost. Mechanicky ustoupila stranou, aby uvolnila místo dr. Saranovi. Věděla, že před vražedným žářem nemohl lehký pracovní oblek, který vůbec nebyl přizpůsoben takovým situacím, ochránit ani ostatní části těla.

Dr. Sarano si vyměnil několik slov s generálem Martellem. Pak pokynul Ranissenovi a dr. Steelovi, kteří stále ještě drželi těžce raněného: „Na ošetřovnu s ním, rychle! U Dereka teď jde o minuty!“

Pak se otočil k Tanje.

„Nemá smysl, Tanjo, abych se vám pokoušel něco zastírat. Na to víte už příliš mnoho. To jsou spaleny třetího stupně, k tomu ten kouř a zranění. Pojdte, Tanjo, pokusíme se Clintu zachránit! Pravděpodobně nám všem zachránil život, alespoň všem v nejbližších patrech!“

* * *

Generál Martell se osobně ujal vedení dalších akcí. Skupina atomových fyziků a „nuků“, jak zde nazývali jaderné techniky, uvedla do provozu rezervní reaktor. Pak přikročili k vyšetřování příčin katastrofy.

Za několik hodin už John Martell a jeho důstojníci věděli, že jedno z řídicích zařízení bylo s pravděpodobností, která se téměř rovnala jistotě, poškozeno sabotáží. Tím došlo k nesprávné funkci celého řídicího systému, čehož si však hlavní dozorce Boskamp všiml příliš pozdě. Reaktor se vymkl kontrole a začal se přehřívat. Jedna z alfa-rour vybuchla. Jen náhodou nepřišel Boskamp o život. Když se však pokoušel zastavit reaktor pomocí nouzového řízení, zasáhl ho při dalším výbuchu kus utrženého krytu, takže ztratil vědomí.

Nebýt zásahu Clintu Dereka, byl by se obrovský reaktor, který zásoboval energií celou stanici T-XXX, proměnil v superbombu — uvnitř stanice, v nejnižším patře.

Generál Martell pohlédl na atomového fyzika. Jeho oči se zúžily, rty byly pevně sevřené.

„Sabotáž!“ vyrazil hořce. „Věděl jsem, že jednoho dne dojde i k tomu. Opomněl jsem však učinit včas nutná bezpečnostní opatření. To je moje vina, Albertsi. Nebýt Clintu Dereka, měli by teď gianti možná o starost méně.“

Přecházel rychlými kroky po své téměř spartánsky zařízené obývací

místnosti.

„Jste si naprosto jist, že se jedná o sabotáž, Albertsi?“

„Jiné vysvětlení zatím nemám,“ pokrčil atomový fyzik rameny. „Jistě, prozkoumáme zničené řídicí zařízení kus po kuse, součástku po součástce. Snad se objeví ještě jiná možnost, upřímně řečeno však na to nevěřím, protože příliš dobře znám zařízení tohoto typu.“

Generál se napřímil, jeho rysy ztvrdly.

„Děkuji vám, Albertsi. Tato věc nemůže zůstat bez následků. Od teď bude mezi mými muži ve skrytu doutnat nedůvěra. Každý bude každého podezírat. Sabotér je pro nás všechny smrtelným nebezpečím. Udeří opět, Albertsi. Někdy, někde. Není hloupý a má spojence. To už dokázal. Možná že je mezi vašimi spolupracovníky, možná jste to vy sám! Kdo to ví?“

Alberts se zachvěl. Okamžitě pochopil, co mu tím generál chtěl říct. Brzy nato opustil Martellovu místnost.

Plně chápal generála. Jak dlouho ještě vydrží nervy tohoto muže příšerné zatížení, které musí snášet? Je to vůbec v lidských silách? Téměř mechanicky přivolal výtah, nastoupil do něj a odjel.

* * *

Brzy ráno následujícího dne. Generál Martell právě dopíjel svůj vitamínový koncentrát, Tanja Chuonová bojovala spolu s lékaři o život Clinta Dereka. Nemocný se zmítal v divokém horečnatém blouznění. Pokus s Ennem, Tanjiným bratrem, musel být odložen.

Náhle se rozezněly poplachové signály na chodbách. Generál vyskočil jako uštknutý. Měl za sebou bezesnou noc, hodiny nejhlubší deprese, kdy ho poznání beznadějnosti jejich boje tížilo jako balvan a hrozilo, že ho rozdrtí.

Jedním skokem byl u vifa. Na obrazovce se objevil kapitán Bowden: „Kosmická loď giantů letí přesné ve směru T-XXX, pane. Kosmickou loď doprovází několik automatických sond, které kolem ni krouží jako družice. Zdá se, že gianti mají něco za lubem.“

„Už jdu! Absolutní klid ve stanici! Informujte všechny zajišťovací skupiny, ale zabalte to do neškodně znějícího povídání; rozumíte mi, Bowdene?“

Kapitán přikývl.

Generál Martell vyběhl ze své místnosti. O několik minut později se výtah zastavil ve velitelské centrále. Martell pohlédl na obrazovku. Loď se právě objevila nad horami severně od stanice. Na první pohled to Johnu Martellovi připomnělo Jupiter se čtyřmi velkými měsíci, který kdysi pozoroval dalekohledem svého syna.

Svého syna! Ten zahynul na Floridě spolu s manželkou a sourozenci při

útoku giantů. Generál nevědomky sevřel pěsti tak pevně, že kůže na kloubech zbělela.

Kosmická loď se blížila. Pohybovala se pomalu, generálovi a jeho mužům to připadalo, že gianti tentokrát hledají něco určitého.

Nad stříbrným pruhem řeky Tachat se kolos zastavil. Byl už velmi blízko stanice, takže působil mohutným dojmem. Byla to však pouze jedna z menších — dvousetmetrových lodí.

Šest automatických sond kroužilo kolem kulovité lodi. Mužům se zatajil dech nad tímto strašidelným pohledem.

Loď popolétla a znovu se zastavila. Tentokrát stála nejméně čtvrt hodinu nehybně ve vzduchu, asi padesát metrů nad hladinou řeky. Její mohutný stín sahal až k úpatí Mount Kingu.

Nic se nehýbalo. John Martell se občas neklidně podíval ke stropu velitelské centrály, jako kdyby tam mohl vidět síť rudných žil nad stanicí v nitru hory. Na těchto žilách závisela teď zcela jejich bezpečnost, neboť důmyslným technickým postupem byly právě tyto žíly využity k odrušení, které je chránilo před lokátory giantů. Při každém poplachu se tento maskovací systém automaticky zapíнал. Generálovi přeběhl mráz po zádech při představě, že právě v tomto okamžiku by mohlo dojít k poruše reaktoru, který zásoboval systém energií.

Kulovitý koráb se dal znovu do pohybu. Tentokrát už se nezastavil, nýbrž stále větší rychlostí sledoval proud řeky Tachat.

Martell a muži ve velitelské centrále si už chtěli oddechnout, když tu jedna z automatických sond opustila taneční rej kolem lodi. Opsala krátkou spirálu, dotkla se vodní hladiny, pak se znovu zvedla a vyrazila ke břehu, který byl bližší stanici. Její matně šedý kulovitý trup zlomil několik mladých stromků, rozdrtil husté křoviny a zůstal nakonec ležet u úpatí skal.

Generál Martell napjatě sledoval obrazovku. Kulovitá kosmická loď se přece musí každým okamžikem vrátit, aby vyzvedla zřícenou sondu. Potichu klel, neboť při tomto manévru se dostane loď giantů do bezprostřední blízkosti Mount Kingu a stanice. Znal strašlivou moc tlakového paprsku, který měla každá loď giantů k dispozici. Bylo zcela pravděpodobné, že některá z umělých dutin v nitru hory se pod tímto nepředstavitelným tlakem zhroutlí. Vždyť při stavbě T-XXX nikoho ani nenapadlo, že by vůbec mohla existovat taková zbraň. A nikdo nevěděl, co vlastně gianti v údolí řeky Tachat hledají. Zda jde o speciální loď určenou k vyhledávání posledních úkrytů a hnízd odporu lidí.

Nic se však nedělo. Gianti nijak nereagovali na zřícení automatické sondy. Zdálo se, že je jim úplně jedno, zda kolem lodi krouží šest nebo pět takových sond. Když kulovitá loď definitivně zmizela, generál zavrtěl hlavou.

„Rozumíte tomu, Bowdene?“ obrátil se chraplavým hlasem na kapitána, který seděl vedle něj.

„Může to být past, pane!“ odpověděl Bowden po chvilkovém zamyšlení. „Abychom to zjistili, musíme aktivovat lokátory T-XXX.“

Tyto lokátory, stejné jako všechno ostatní ve stanici, byly automaticky vypnuty při zapojení ochrany proti cizí lokaci. Pracoval pouze systém kruhového optického pozorování na vrcholu Mount Kingu. Kmitočty vifa, lokátorů nebo radiostanice byly zdrojem nebezpečí, že stanice bude zaměřena a nepřítel tak bude upozorněn na existenci úkrytu v nitru hory, kde našlo útočiště skoro čtyři tisíce lidí. Od Rena Dharka generál věděl, že všechny ostatní podobné stanice gianti totálně zničili. Proti obrovským kosmickým lodím giantů nepomáhalo nic - ani laserové baterie, ani sebedokonalejší maskování, ani mohutné pancéřování. Tam, kde kdysi byly tyto stanice, teď zely hluboké díry obklopené roztavenou horninou, která vytvářela silnou sklovitou vrstvu. Sem tam ještě pokroucené zbytky ocelových plátů a nosníků. To bylo vše, co ještě připomínalo tyto stanice a tisíce lidí, kteří v nich žili.

„Zapojte lokátory, Bowdene! Musíme to riskovat. Taková příležitost zmocnit se automatické sondy a získat tím informace o technice agresorů se nám podruhé už nenaskytne.“

Obličej generála Martella ztvrdl. Vždyť existovalo důvodné podezření, že tyto automatické sondy hrály podstatnou úlohu při „zpracování“ lidí.

Kapitán Bowden zaváhal několik vteřin, pak aktivoval obrazovku lokátoru. Současně navázal spojení přes vifo s rádiovou centrálou.

„Maldene, na příkaz generála Martella zapojte čidla lokátoru pro sledování kosmického prostoru. Sledujte, zda se objeví nějaké signály od kosmické lodi giantů nebo k ní. Sledujte také, zda se T-XXX nedostane do zaměřovacího paprsku. V takovém případě okamžitě vypněte proud. Jasně, Maldene?“

Poručík jen krátce přikývl. Nikdy nekladl zbytečné otázky, což byla jedna z vlastností, kterých si generál Martell na tomto zvláštním důstojníkovi, který vypadal jako soukromý učenec, velmi cenil. Další jeho cennou vlastností byla mimořádná zdatnost. Také kapitán Bowden si vysloužil uznalý pohled svého velitele, neboť v několika vteřinách promyslel a zařídil vše, co se v tomto mimořádném případě zařadit dalo.

Lod' giantů se objevila jako svítící bod mezi světélkujícími souřadnicemi. Letěla rychle k jihu.

„Žádné signály!“ ozval se poručík Malden. „V tomto okamžiku mám jen slabý rádiový provoz na Cent Fieldu. Zdá se, že kulový koráb koná jen rutinní let. Možná že patří k dopravní flotile, která má stanoviště v Grónsku.“

„Děkuji, Maldene. Zůstaňte u svého přístroje. Sebemenší změnu mi

okamžitě hlaste!“

Generál se obrátil na kapitána Bowdena: „Bowdene, potřebuji skupinu dobrovolníků, která pronikne k průrvě, kde leží sonda. Do skupiny musí patřit vědci i technici, kteří by byli schopni, pokud je to vůbec v našich možnostech, učinit závěry o konstrukci sondy. Já sám povedu tu skupinu. Vy mé budete zastupovat ve velitelské centrále.“

„Pane, to přece nemůžete,“ vyskočil kapitán. „Není přece možné, abyste ...“

„Vím, co chcete říct,“ přerušil ho generál. „Přijímám také vaše pohnutky, Bowdene. Máte na mysli vnitřní bezpečnost T-XXX. Přesto půjdu. Nálada lidí je špatná a stále se zhoršuje. Výpad k průrvě je sebevražedná akce. Jestliže nás gianti překvapí, T-XXX nám nemůže a nesmí poskytnout žádnou pomoc. Stejně tak se nikdo z nás nesmí dostat do rukou giantů živý. To je vám přece jasné, Bowdene, že? Musíte dobrovolníkům jasně říct, co je čeká. A právě proto, pánové,“ generál se zvedl a rozhlédl se po ostatních přítomných ve velitelské centrále, „proto musím jít i já, nechci-li ztratit úctu svých mužů! Ted’ musím ještě na ošetřovnu, probrat některé věci s dr. Saranem.“ Generál se podíval na hodinky. „Odchod za hodinu od severní brány.“

Když se za ním zavřely dveře výtahu, dívali se muži ve velitelské centrále na sebe stále ještě beze slova. Znali Martella z každodenního styku a vážili si ho. Nikdo z nich si nedokázal představit, co by se stalo, kdyby se generál se svou skupinou nevrátil. Nikdo z nich by pak nevsadil na další existenci stanice ani zlámanou grešli.

* * *

Přesně o hodinu později se otevřela severní brána T-XXX. Když byla zavřená, člověk mohl stát těsně u ní, a přitom netušit, že skála skrývá ocelové pancéřové desky o několikametrové tloušťce.

Spolu s generálem Martellem opustili stanici čtyři lidé: poručík Malden a seržant Masterson, dále Karuga, odborník na ence-senzoriku a jemnou mechaniku, a Fudži, japonský vědec útlé postavy, kterého vojácký humor okamžitě překřtil na Fudžijamu podle posvátné hory Japonska. Byl odborníkem na umělá kosmická tělesa všeho druhu a současně zdatným kybernetikem, což mělo při této akci největší význam.

Každý z mužů měl u sebe kapsli s rychle účinkujícím smrtícím jedem. Každý byl odhodlán nepadnout do rukou giantů živý. Generál Martell, poručík Malden a seržant Masterson byli těžce vyzbrojeni.

Martell šel vpředu. Dlouhými, svižnými kroky zmizel mezi skalami a tmavými stromy údolí. Využíval každého krytu, který se naskytl.

Generál žádostivě nasál čerstvý, chladný vzduch hluboko do plic. Už

po měsíce neopustil T-XXX ani na krok. Na chvíli pocítil nutkání zastavit se v paprscích Slunce, které prosvítalo mezi stromy, a vztáhnout ruce vstříc zlaté kouli. Ihned však toto přání potlačil.

Po půl hodině dospěli k průrvě, na jejímž konci ležela sonda. Generál pokynul mužům, aby na něj počkali, a zmizel mezi úlomky skal, které byly rozesety po okolí. S potěšením zjistil, že ho orientační smysl nezklamal, neboť asi po deseti minutách už byl padesát metrů nad automatickou sondou, jež ležela mezi dvěma skalními úlomky na konci průseku, který vytvořila v porostu při svém pádu.

Martell pozorně zkoumal ze svého vyvýšeného místa okolní terén. Metodicky hledal možnosti úniku pro případ, že by byli objeveni. Pak prozkoumal cesty dolů k sondě a vybral opatrně okliku, při které budou stále skryti mezi stromy.

Rychle se vrátil k čekajícím mužům. Stručně jím sdělil svá pozorování a pak si znovu hodil na záda objemný tlumok s nástroji a měřicími přístroji.

Martellova opatrnost se ukázala jako zbytečná. Nic se nedělo, neukázala se žádná loď giantů. T-XXX. se kterou byl generál ve spojení pomocí minivysílačky, mlčela. V tomto okamžiku tedy nehrozilo žádné nebezpečí.

Mezi větvemi se zalesklo kulovité těleso sondy.

Muži se k té kouli pomalu blížili. Sonda ležela mezi skalami a nijak nereagovala. Její kulovitý trup byl na jednom místě proražen. Karuga k ní přiskočil a prohlížel si to místo.

„Máme z pekla štěstí!“ mumlal. „Něco prorazilo obě stěny krytu.“ Podíval se po Maldenovi a Mastersonovi, kteří teď stáli těsně vedle něj. „Tady můžeme začít, to nám podstatně ulehčí práci.“

Přistoupil k nim Japonec a pozorně si sondu prohlížel. Pak se jeho černé oči neklidně obrátily k zářivě modrému nebi. Jeho jemná ruka přejela po zátylku, jako kdyby ho tam něco bolelo.

Generálu Martellovi neunikl tento pohled a pohyb.

„Fudži, děje se něco?“

Věděl o nepochopitelných schopnostech Japonce, jehož smysly byly několikanásobně citlivější než u ostatních smrtelníků. To byl také jeden z důvodů, proč ho vzal s sebou.

„Měli bychom se pokusit dostat sondu hlouběji do průrvy,“ váhavě odpovídal Fudži. „Nad námi něco je a pozoruje nás.“

Generálovy oči se zúžily. „Jak to myslíte, Fudži? Zkuste se vyjádřit jasněji. Co je nad námi? Co nás pozoruje?“

Japonec znovu zaváhal, přitom však jeho prsty opět hladily zátylek.

„Já vím, generále, že vy a ostatní nevěříte na existenci Syntetů. Já jsem v této věci jiného názoru. Jsem přesvědčen, že jedna z těchto bytostí je

nablízku. Vycítil jsem to, už když jsme opouštěli T-XXX.“

„Synteti?“ ztuhl generál Martell. Jeho hlas zněl odmítavě. „Vím o vašich schopnostech, Fudži, v tomto bodě se však mýlíte. Snad je to záření z T-XXX, z čidel, která hlídají okolní prostor?“

Pak se obrátil na poručíka Maldena:

„Považujete to za možné, nebo aspoň myslitelné, Maldene?“

„Myslitelné snad, ale nevím ...“, ozval se poručík. „Bylo by pro nás velmi špatné, kdyby gianti zaregistrovali činnost našich čidel.“

Generál se zamračil.

„Zkusme, zda se s tou koulí dá pohnout.“

Všech pět se do ní opřelo. Byli překvapeni, jak byla sonda lehká.

„Tu můžeme rovnou dopravit do stanice!“ bručel Masterson k Maldenovi. „Váží sotva .. .“

„To pusťte z hlavy, Mastersone!“ vložil se do toho generál. „Vždyť nevíme, co se stane při otvírání sondy! Ne, ta věc nesmí do stanice, ani do její bezprostřední blízkosti!“

Seržant překvapeně pohlédl na generála a pak na kouli o průměru asi jednoho metru.

Asi po čtvrt hodině našli příhodné místo pod skalním převisem, který poskytoval dostatečný prostor pro manipulaci. Karuga otočil sondu prasklinou nahoru. Pak sáhl po sadě nástrojů, kterou dosud nesl generál.

Pozorně si vybíral správný nástroj. Chvilí potěžkával v ruce paprskový řezák, několikrát měnil úst'ové nástavce. Nakonec si vybral ten nejmenší a tázavě se podíval na Japonce. Ten přikývl.

Karuga nasadil řezák a opatrně, milimetr po milimetru rozšiřoval trhlinu. Co chvíli přerušoval práci, zkoumal výsledek, nechával kryt koule vystydnout a zase pokračoval. Po chvíli si dodal odvahy a vybral větší nástavec.

Řezný paprsek se do sondy zakusoval rychleji. Při jedné z přestávek pohlédl Karuga ke Slunci. Hodiny ubíhaly.

Konečně dokončil první etapu. Malden a Masterson mohli oddělit čisté odříznutý kus krytu. Muži se napjatě sklonili nad sondou.

První, čeho si všimli, byly čtyři krychlovité útvary o hraně asi deseti centimetrů, jejichž povrch byl pokryt drobným plástvovitým vzorem.

Za nimi, téměř u protilehlé stěny koule, byla miska reflektoru o průměru asi padesát centimetrů. Ve změti cize vypadajících součástek však stěží rozeznávali jednotlivosti.

Karuga se unaveně opřel o sondu. Uplynulé hodiny vyžadovaly téměř nadlidské soustředění. Nevěděl, že Japonec pečlivě sledoval každý jeho pohyb a že neustále nepozorovaně přenášel impulsy do jeho rukou.

„Ty krychle musí pryč!“

Karugův hlas zněl chraplavě. Už sahal po paprskovém řezáku, když ho

někdo prudce uchopil za ruku.

„Proboha, Karugo, ne tím hořákem! Přerušte spoje a pokuste se pak ty krychle vyjmout! Poslechněte mě!“

Martell, Malden a seržant Masterson překvapeně pohlédli na Japonce. Stejně zmateně pak pozorovali reakci technika a odborníka na sensoriku Karugy.

Ten se totiž zachvěl ještě dřív, než Japonec promluvil. Na jeho čele vystoupil hustý pot, otrásl se jako po neviditelném úderu. Volnou rukou si bezděky sáhl na zátylek, jeho pohled bloudil po skalách.

„Není vám dobře, Karugo?“ přiskočil k němu Martell. „Jestli si potřebujete odpočinout, Malden vás může vystřídat!“

„Ne, to nic není!“ potřásl hlavou technik. Bleskově si přitom vyměnil pohled s Japoncem.

„Bylo by možná lepší, pane, kdybyste vy a ostatní, kromě Fudžiho, poněkud poodstoupili. Člověk neví, co se může stát! Myslete zejména na T-XXX, pane!“

Na Martellově čele se objevily hluboké vrásky.

„Karugo, k čertu, zbláznil jste se, že mi ..“

Hned se však zarazil: „Dobře, Karugo, zde nerozhoduje hodnost, ale rozum.“

Martell, Malden a seržant Masterson poodstoupili o několik metrů. Seržant nespouštěl oči z Karugy a kybernetika, kteří se teď společně snažili uvolnit krychle z jejich spojů. Karuga nasadil plochou ocelovou páku pod nejbližší krychli. Milimetr po milimetru ji zasouval pod podivně zářící kov, na němž stále zřetelněji vystupoval plástvovitý vzor.

Krychle pod tlakem jeho rukou povolila. Japonec ji chtěl zachytit, aby nespadla dolů. Když nasadil kleště, jejichž izolace mohla snadno vydržet mnoho tisíc voltů, zachvěl se jako při elektrickém úderu.

Náhle se ve vědomí všech mužů vynořil příkrý rozkaz:

„Ihned opusťte průrvu, zachraňte se!“

Bylo však už pozdě.

Vnitřek sondy se rozzářil. Vytrysklo z ní jasné namodralé světlo.

Japonce uskočil stranou a vztáhl přitom ruku po Karugovi, který stál přímo před otevřenou koulí.

Z nitra automatické sondy vyrazil světle modrý paprsek silný půl metru. Rozezněl se příšerný rachotivý zvuk. Paprsek zachytil Karugu. Seržant Masterson se mohutným skokem přenesl k sondě a stačil ještě zachytit Karugovy nohy a vši silou je obejmout. Pro technika bylo však už příliš pozdě. Masterson cítil, že je unášen vzhůru, jeho těžké tělo vířilo ve vzduchu jako pírkó.

Karuga se vznesl vzhůru a těsně minul hranu skalního převisu, pod kterým ležela sonda. Seržant ho strhl poněkud stranou, pak však sklouzl

dolů.

Martella, Japonce a Maldena srazila jakoby neviditelná pěst k zemi.

Pekelný rachot se stále stupňoval a vyplnil celou průrvu. Martell ještě v pádu zahlédl, jak se Karugovo tělo v přemetech vznáší vzhůru neuvěřitelnou rychlostí, unášeno silným energetickým paprskem.

Nikdo nezahlédl kapkovitou bytost, která se v tomto okamžiku mihla těsně podél paprsku.

Mastersonův výkřik přiměl Martella a jeho spoláčnický, aby hned zase vyskočili na nohy. V příšerném a stále se stupňujícím rachotu se nemohli dorozumět.

Seržant přiběhl otřesený, v roztržené kombinéze, se zašpiněným obličejem. Vzrušeně ukázal na kouli a na kybernetika, který ležel vedle ní.

Ostatní pochopili. Generál Martell a poručík Malden současně přiskočili k Japonci, který ležel skrčen na zemi. V blízkosti sondy jim rachot a vytí tlakového paprsku drásalo nervy. Pronikavá bolest se jim zahryzávala z uší do mozku.

S největším vypětím vůle zvedli Fudžiho ze země a odtáhli pryč.

Seržant Masterson k nim přiskočil:

„Proboha, pryč odsud. Ta prokletá sonda přivolá gianty! Karugovi už nemůže nikdo z nás pomoci, ani mně se nepodařilo strhnout ho včas zpátky.“

John Martell se opřel o kamenný blok a ztěžka dýchal.

„Nástroje!“ vyrazil ze sebe. „Nemůžeme je zde nechat, spolehlivě by nás prozradily!“

Aniž čekal na odpověď, hnal se opět k sondě. Popadl plastický pytel, sebral paprskovitý řezák a opatrně vsouval svou ruku pod stále hlasitěji burácející tlakový paprsek pro nástavec řezáku, který Karugovi upadl. Uchopil ho a hned stáhl ruku zpátky. Zpola v bezvědomí zavrával a vrazil do sondy. Koule se pootočila a tlakový paprsek zasáhl skálu.

Rachot a dunění ještě zesílily, i když se předtím zdálo, že už to není možné. Tlakový paprsek teď mířil přesně k protilehlé straně průrvy. Muži s hrůzou pozorovali, jak prorazil skálou rovný kanál, kterým modrý paprsek procházel a vystřeloval pak k nebi.

Generál Martell už neztrácel ani vteřinu. Zapojil svou minivysílačku.

„Bowdene!“ snažil se překřičet nepředstavitelný hluk.

„Vyšlete okamžitě tank s termickou bombou. Jestliže tu sondu co nejdříve neumlčíme, je T-XXX vyřízena. Pošlete také lékaře, Fudži je zraněn! Konec!“

„Musíme hlouběji do lesa, ten tank uslyšíme!“

Muži utíkali se sténajícím kybernetikem mezi tmavými kmeny smrků.

Seržant Masterson a Malden, kteří nesli Japonce, náhle uviděli, jak generál Martell uskočil stranou a pak se zastavil, bledý jako stěna.

Před ním na malé mýtině ležel Karuga, v bezvědomí, ale jinak, jak se zdálo, nezraněn.

Generál Martell nevěřil svým očím. V tomto okamžiku začal pochybovat o svém zdravém rozumu.

Ani poručík Malden a seržant na tom nebyli jinak.

Nevěřicně se dívali na Karugu, který právě pomalu otočil hlavu. Krátce nato otevřel oči. Ještě dříve než poznal své druhy, hledal jeho zrak něco mezi stromy a nakonec se zastavil u vrcholku velké jedle. Martellovi to připadalo, že se úporně snaží na něco vzpomenout.

Postupně však z jeho očí zmizel zamyšlený výraz. Pak uslyšel rachot tlakového paprsku, který s nezmenšenou silou vyrážel k nebi.

Generál Martell k němu pomalu přistoupil. Jeho oči zkoumavě prohlížely technika.

„Karugo, jste zraněn?“

„Ne, pane, já ..“

Náhle si vzpomněl na vše, co se přihodilo.

„Můj Bože, jak jsem se sem dostal? Tlakový paprsek .. Vždyť jsem už byl...“ Zarazil se. Jeho obličej se pokryl potem. Martelli mu položil ruku na rameno.

„Uklidněte se, Karugo. Na cestě sem už je tank, který zničí sondu a nás dopraví do stanice. Dr. Sarano ...“

„To není třeba, pane, mně nic neschází,“ bránil se Karuga. „Jen nechápu, jak ...“

Martell, Malden a Masterson se současně podívali na Fudžiho. Mysleli přitom všichni na totéž. Malden to konečně vyslovil:

„Vzpomínáte si na Fudžiho slova, Karugo? Říkal něco o Syntetovi, který je prý v naší blízkosti. Snad měl pravdu, to by bylo aspoň pravděpodobné vysvětlení. Jednou jsem mluvil s Dharkem o těchto bytostech, podle jeho slov pro ně není skoro nic nemožné.“

Jeho myšlenky přerušil hluk těžkého motoru a rachot pásů blížícího se tanku. Kolos se těžce prodíral porostem a skalními úlomky. Musel jet jinou cestou, než šli muži.

Martell a poručík Malden se rozeběhli k tanku. Generál nařídil, aby posádka vzala Karugu a Japonce dovnitř. Pak se tank rozjel k sondě. Generál, Malden a Masterson vyskočili na trup a dali si podat termickou bombu.

Tank se zastavil několik metrů před sondou. Netrpělivým gestem odmítl generál pomoc posádky, seskočil na zem a spolu s Maldenem odkutálel, za ohlušujícího rachotu tlakového paprsku, oválné těleso bomby tak blízko k sondě, jak to jen šlo.

Tank se už otáčel, když opět vyskočili na trup. Tank zrychlil, Martell a jeho lidé se přidržovali okrajů otevřeného vstupního otvoru ve věži.

Tank se zastavil za skalním výběžkem. Martell dal pokyn, anténa zajiskřila, zážehový impuls doletí k termické bombě. Tlakový paprsek, který před chvílí vyšlehoval mezi skalami k nebi, zmizel v záplavě světla. Vzduch nad průrvou začal vřít, několik stromů stanulo v plamenech.

Kulovité těleso automatické sondy se roztavilo v nepředstavitelném žáru, zaniklo spolu s projektorem a namodrale světélkujícími krystaly, které tajemným způsobem vydávaly nesmírné množství energie. Sloup tlakového paprsku se zhroutil. Vzduch se chvíli tetelil, pak bylo po všem.

„Pryč odsud, jak to jde nejrychleji!“ přerušil generálův hlas náhlé ticho. Motor tanku zarachotil.

O čtvrt hodiny později se severní brána uzavřela za tankem a třemi muži, kteří se stále ještě krčili na jeho šedohnědém ocelovém trupu.

Nikdo neviděl kapkovité tělo, které je vytrvale sledovalo a teď stoupalo kolmo vzhůru do čírého květnového nebe, neviditelné pro lidské oči, ale i pro ta nejcitlivější umělá čidla . . .

* * *

V T-XXX to vřelo. Nejnovější události nezůstaly skryty před posádkou. Lavinovitě se šířila zpráva, že generál osobně byl venku, že jeden z techniků byl nepochopitelným způsobem zachráněn a že kybernetik Fudži byl dopraven na ošetřovnu v těžkém nervovém šoku.

„Naše akce neměla bohužel ani nejmenší úspěch, pánové!“ sdělil generál na poradě štábním důstojníkům. „Můžeme však z ní vyvodit poučení, že za žádných okolností nesmíme dopravovat do stanice žádné objekty techniky giantů, ať by se nám dostaly do rukou jakýmkoliv způsobem! Musíme se vyrovnat s tím, že gianti disponují technikou, kterou při dnešním stavu našich vědomostí nedokážeme napodobit.“

Povstal a měřil konferenční místnost dlouhými kroky. Konečně se zastavil před dr. Saranem.

„Jak se daří Derekovi, co dělá jeho Tanja?“

Dr. Sarano se zatvářil ustaraně.

„Nahradili jsme popálenou kůži bioplastem. Kromě nepatrných šrámů v obličejí a na rukou by navenek nemělo být nic vidět. Bohužel však Derek dostal nejen nadměrnou dávku záření, ale také ošklivou otravu kouřem. Je mladý a silný. Pevně doufám, že se nám ho podaří zachránit, generále. Víc se k tomu nedá zatím říct. Důležité je, aby se Tanja i nadále o něj osobně starala.“

„Jistě, Sarano. Derek musí žít, každý prostředek k tomu je dobrý. Máte úplně volnou ruku.“

Lékař se zvedl.

„Je tady ještě jedna věc, generále. Musíme provést pokus na Tanjině

bratru Ennovi. Nemocný byl připravován už na dnešek, ta věc nesnese žádný další odklad! Karuga je díky bohu nezraněn, může obsluhovat svůj přístroj!“

„Ujměte se toho, Sarano! Já se toho nebudu moct zúčastnit, i když jsem původně měl takový záměr. Víte přece, co všechno se mezitím událo.“

„Ano, bohužel, Martelli!“ přikývl dr. Sarano. „Ta věc s reaktorem měla zlé následky. Za dobu vaší nepřítomnosti jsme tu měli tři nervová zhroucení a rvačku mezi seržantem a dvěma vojíny. Jestliže se budou takové případy opakovat, bude třeba učinit drastická opatření k potlačení stále se šířící paniky!“

Generál věděl, o čem dr. Sarano mluví. Lékař měl na mysli uklidňující preparáty, které mohou být dodány do pitné vody, aniž by to někdo věděl. Problematické na tom však bylo, že takové preparáty by nakonec vyvolaly mezi posádkou T-XXX jistou apatii vůči všemu, co se děje. Z tohoto důvodu se generál nemohl odhodlat k vydání příslušného rozkazu. Také teď to rázně odmítl.

* * *

Tanja Chuonová vrhla ještě zkoumavý pohled na spícího Clintu Dereka, než opustila nemocniční pokoj. Jeho stav se v posledních hodinách zlepšil, nebyl důvod k bezprostředním obavám.

Tiše zavřela dveře a šla se podívat na svého bratra Enna, který ležel na druhém konci chodby mezi zpracovanými. Také on ležel na pokoji sám, vzhledem k připravovanému pokusu. Jinak leželi zpracovaní společně, aby je bylo možno snadněji pozorovat. Hrozné na těchto ubohých obětech giantů bylo však právě to, že na sebe navzájem vůbec nereagovaly.

Tanja slyšela, jak se z jedné z bočních chodeb blížily rychlé kroky. Hned nato se před ní vynořila křehká Karugova postava.

„Karugo!“ zvolala Tanja a přistoupila k němu. „Karugo, víte přece, že nemáte vstávat před zítřejším ránem! Tak honem zase do postele, nebo na Vás poštu dr. Mitku.“

„To právě neuděláte, sestro Ta! Tím jsem si úplně jist,“ usmál se Karuga.

„Vy muži jste všichni stejní,“ povzdechla Tanja. „Začínáte být poslušní, jen když už jste úplně vyřízení. Poslechnout předem dobrou radu, to snad vůbec nejde, což? Vždyť nejnovější zážitek vaším nervům také neprospěl, Karugo! A když tu pobíháte, místo abyste spal, tak jste si jistě svůj lék také nevzal, nebo . . .“

Karuga přikývl.

„Šel jsem za vaším bratrem, Tanjo. Chtěl jsem ještě jednou přezkoušet ten přístroj, aby se něco nepokazilo. Což to nechápete?“

Tanja zakolísala. Bez dovolení lékařů nesměl vlastně k jejímu bratrovi nikdo.

„Tak dobře!“ rozhodla nakonec. „Pojďte se mnou, jsem právě na cestě k Ennovi. Pak si ale vezmete lék a zůstanete v posteli, Karugo! Přijdu to zkontrolovat!“

Když vstoupili do pokoje, seděl u Ennovy postele dr. Beaupal. Tanja se překvapeně podívala na lékaře, zatímco ten pohlížel se svrašťeným obočím na technika.

Karuga stručně vysvětlil svou přítomnost.

„Poslyšte, Karugo,“ uvažoval dr. Beaupal, „můžeme teď tedy udělat malou zkoušku, zda nemocný vůbec promluví. Já jsem vlastně přišel ze stejného důvodu jako vy, Karugo! Musíme přece nějak odstranit tu blokádu, kterou ti prokletí invazori nasadili do mozku svých obětí!“

„Souhlasíte s tím, Tanjo?“ obrátil se k dívce.

„Nebude mít naše zkouška vliv na pokus, který je plánován na zítra ráno?“

Dr. Beaupal, odborník na elektroencefalografii, potřásl hlavou: „Obávám se, že ne; pokud by takový vliv měla, byl by to nesmírný pokrok! Znamenalo by to, že nemocný si něco pamatuje, nebo alespoň že jeho nervový systém nějak reaguje. A právě o to jsme se dosud pokoušeli zcela marně.“

Dr. Beaupal se zvedl.

„Příšerná je ta blokáda, která znemožňuje zpracováním jakýkoliv normální životní projev, který připouští jejich aktivitu pouze na impuls giantů, a to ještě jen jako příjemce rozkazů. Pokud jde o samostatnost, nedosahují ani úrovně průměrného robota. Nejsou schopni učinit sebemenší rozhodnutí, aktivovat sebemenší část své dřívější vůle!“

Zastavil se před dívkou.

„Nuže?“

Tanja přikývla. Byla vděčná, že Beaupal se jí alespoň zeptal. Vždyť měl pravomoc podniknout cokoli v rámci povolených pokusů na nemocném. Přihlédl však k tomu, že Enno byl její bratr, vyjmul ho z anonymity ostatních. To jí dělalo v tomto okamžiku dobře.

Dr. Beaupal uhodl její myšlenky.

„Vím,“ řekl tiše, „že se o mně říká, že jsem velmi ctižádostivý. Do jisté míry je to pravda, přispívá k tomu i můj galský temperament. Především však jsem lékař a беру velmi vážně přísahu, kterou jsem složil v mládí! Nechci jen provádět výzkumy, chci také pomoci vašemu bratrovi a ostatním. Chci získat veškeré vědomosti, které můžeme jednou využít, pokud k tomu budeme mít příležitost.“

Narovnal se.

„Pojďte, Karugo, začněme!“

Karuga zapojil přístroj. Stupnice slabě světélkovaly. Mezi souřadnicemi kontrolní obrazovky se objevila křivka mozkových kmitočtů nemocného.

Karuga chvíli manipuloval se seřízením přístroje a pak pokýval hlavou.

„Sestro, podržte to chvíli, musím ještě rychle změnit kabelové spojení, zdá se, že se tu vloudila nějaká chyba !“

Dr. Beaupal stál vedle Tanji a díval se na Karugu, který klečel na zemi a kontroloval kabelová spojení.

Karuga se zvedl.

„Vypněte to, prosím, Beaupale, musím zde změnit dvě připojení. Je mi záhadou, proč jsem na to nepřišel již dávno!“

Dr. Beaupal se podíval se zájmem na technika. Karuga byl z vědeckého hlediska fenomén. V lékařství byl, přísně vzato, laik, rozvinul však v sobě takovou schopnost vcítění, která spolu s rozsáhlými vyčtenými vědomostmi stále znovu udivovala. Karuga teď patřil prakticky do týmu lékařů, neboť ti ho potřebovali.

Dr. Beaupal vypnul přístroj a pak ho roztržitě vrátil Tanje. Nevšiml si, že přitom rukou zavadil o jednu z páček a přesunul ji. Tanja si toho také nevšimla, neboť starostlivé pozorovala svého bratra, který ležel strašidelně tiše a nehybně na zádech. Jeho stav ji tížil mnohem víc, než dávala znát.

Karuga potřeboval jen několik minut. Ještě když kontroloval poslední spojení, požádal Beaupala, aby přístroj opět zapojil. Dr. Beaupal to učinil, hned nato předal malou krabičku Karugovi.

Pak všichni zírali jako přimrazení na nemocného.

Jeho obličej ztratil chorobnou našedivělou barvu, jeho hrudní koš se začal rychleji zvedat a klesat. Ennovy prsty neklidně přejížděly po pokrývce.

Dr. Beaupal se nedůvěřivě podíval nejdřív na obrazovku, pak na Tanjina bratra. Mozkové kmity se teď jevily jako rychlé, diferencované amplitudy.

„To — to je přece . . .“

Lékař rychle přistoupil k posteli nemocného. Pak pokynul Tanje.

Neboť Enno Chuono v tom okamžiku otevřel oči. Jeho pohled byl jasný. Tázavě se podíval na dr. Beaupala, pak pootočil hlavu na stranu a uviděl Tanju. V jeho obličejí se zračilo nesmírné překvapení. Usedl na posteli.

„Tanjo!“ mumlal, „Tanjo, kde se tu bereš, kde to jsme ...“ Jeho pohled pátravě přebíhal po místnosti, na jeho čele vystoupil pot.

Tanja byla bledá jako stěna.

„Enno! Opravdu mě poznáváš? Enno, mluv přece .. .“ Klekla si u

postele svého bratra a chvějícími se prsty mu přejížděla po rtech a po čele.

„Jistě že tě poznávám, Tanjo, co se to stalo, nemůžu si vzpomenout, pomoz mi přece! Kde je otec a matka, kde je Clint.. .“

Dr. Beaupal jí položil ruku na rameno. Tanja cítila, že i on se chvěje vzrušením.

„Tanjo, skočte pro dr. Sarana, rychle! Karuga a já sami nemůžeme dál. Pospěšte si, prosím.“

Tanja procitla jako ze sna. Viděla jasný pohled svého bratra, viděla, že je plné při vědomí.

Beze slova se zvedla. Rychle, příliš rychle pro Karugu, který stál těsně za ni. Ramenem mu vyrazila z ruky krabičku přístroje, která odlétla obloukem pryč.

Karuga vykřikl a vrhl se za krabičkou, už ji však nezachytil. Krabička narazila na stěnu, pak dopadla na zem a roztrhla se. Z jejího vnitřku vyrazil štiplavý kouř.,

Obrazovka zhasla, nemocný, který seděl v posteli, prudce vydechl a zhroutil se zpět.

Dr. Beaupal stál jako omráčen. Pak zoufale zatřásl nemocným: „Enno, proklatě, proberte se. Vždyť jste byl právě při vědomí! Nemůžete přece jednoduše . . .“

Náhle se zarazil. Pustil nemocného a otočil se.

„Proklatě, Karugo, jak se to mohlo stát?“ dupl nohou v bezmocném vzteku. „Bože, copak jste nepochopili, že Enno byl při vědomí? Že vnímal docela jasně? Že jsme konečně prolomili blokádu těch prokletých giantů?“

Rozčileně si mnul ruce, pak opět uchopil nemocného. Enno Chuono však nereagoval, ležel tupě a apaticky ve své posteli, oči přivřené, ústa pootevřená. Nehýbal se, ať dr. Beaupal zkoušel cokoliv.

Lékař se otočil. Slyšet Tanjino zasténání a viděl, jak Karuga podpírá klesající dívku. Okamžitě přiskočil a společně uložili Tanju do širokého křesla, které zde bylo připraveno pro generála.

Karuga a lékař se po sobě podívali. Dr. Beaupal sklesle potřásl hlavou, než se pustil do ošetření Tanji.

„Ta dívka potřebuje klid. Nejdřív Clint Derek, pak ta záležitost s jejím bratrem, na které se nešťastnou náhodou podílela!“ mumlal, zatímco ji dezinfikoval kůži na pravé ruce.

Karuga mu podal injekční pistoli. Malá dávka narkotika pronikla kůží.

„Musí spát nejméně čtyřicet hodin!“ prohlásil lékař. „My bychom se měli mezitím pokusit zachránit váš přístroj.“

Karuga se sehnul a zvedl krabičku. Jeho čelo se svažilo, když viděl zprohýbané a zuhelnatělé plastické desky s miniaturními stupnicemi a páčkami.

„Ne, Beaupale, s tím se nedá nic dělat! Musím postavit novou,

doufejme, že ještě najdu ve skladu potřebné součástky. Bylo v tom několik věcí, které jsem sehnal čirou náhodou !“ tvářil se ustaraně Karuga.

„Jak dlouho by vám v nejlepším případě trvalo, než byste zhotovil nový přístroj ?“

„Nejde jen o ten přístroj, doktore,“ pokrčit technik rameny. „Musím nejdřív pochopit, jak jsme vlastně prorazili tu blokádu u Enna! Něco se muselo změnit na původním nastavení. Možná šlo o přehozené kabely, možná vznikl uvnitř některého z krystalů náhle nový oscilační okruh . . . Musím to důkladně prozkoumat, Beaupale, tady se nedá nic dělat.“

Dr. Beaupal neklidně přestoupil z nohy na nohu.

„Karugo, postavte prostě nový přístroj a pak zopakujeme pokus.“

„Nic jiného mi asi nezbude. Uvážil jste však, kolik je tu kombinací a možností různého nastavení? Abychom pokusně našli tu pravou, to by byla čirá náhoda stejně jako teď před chvílí.“

Karuga vzal svou zničenou krabičku a opustil místnost. Na spánek neměl ani pomyšlení.

Dr. Beaupal zavolal jinou sestru a svěřil jí spící Tanju: „Postarejte se o ni a zavolejte mě, až se probudí !“

Pak se vydal k dr. Saranovi, aby mu podal zprávu. Požádá o dovolení, aby se směl spolu s Karugou podílet na vývoji nového přístroje. Jiní lékaři ho budou muset zastoupit ve službě, jde ale o záležitost nejvyšší naléhavosti.

* * *

Voncev a Doraner stále ještě nepřekonali šok z toho, že se znovu ocitli na palubě POINT OF.

Doraner se pomalu zvedl z hladké unitalové podlahy a poškrábal se na hlavě. Podezíravě zaklonil hlavu a podíval se ke stropu. V hangáru panovalo namodralé přítmí. Světlo vycházelo jako obvykle zdánlivě přímo ze zdi a stropu, bylo však slabé. Bylo zde mnohem tmavěji než jindy. Na POINT OF nebylo něco v pořádku.

„Petře!“ zavolal na svého druha, který stále ještě ležel na zemi několik metrů od něj. Voncev se pomalu sbíral, jeho dotek s unitalovou stěnou byl ještě prudší než u Doranera.

„Ano?“

„Jak zněla zpráva telepatického přístroje o kulovité kosmické lodi? Pokud možno přesně, Petře, je to důležité.“

Voncev se zamyslel. Měl fenomenální paměť, musel ale chvíli přemýšlet.

„Několik energetických zdrojů uvnitř lodi je v činnosti. Všechny ostatní agregáty jsou mimo provoz. Loď jako celek je z energetického hlediska

mrtva...,“ zopakoval po chvíli váhavě.

„To je ono, Petře!“ zachvěl se Doraner.“Telepatické přístroje neregistrovaly koráb giantů, ale POINT OF! Výsledek však byl nesrozumitelný!“

„Petře,“ pokračoval po krátkém zamyšlení,“musíme se opatrně porozhlédnout, abychom zjistili, co se tu vlastně děje.“

„A co uděláme s těmi dvěma gianty? Jsou sice paralyzováni, ale nevíme, jak dlouho bude dávka působit.“

„Zkontrolujeme jejich pouta, zamkneme Blesky a dáme telepatickému řízení příkaz, aby zmařilo každý pokus s Bleskem odstartovat.“

Doraner a Voncev se rozběhli ke svým strojům. Gianti byli stále ještě v paralytickém stavu, zdálo se, že by potřebovali lékařskou pomoc, aby se z něj dostali. Na to se však oba piloti teď nemohli ohlížet. Provedli svá bezpečnostní opatření a opustili hangár.

Šťavnatě nadávali, když museli ručně otevírat a zavírat těžké kovové dveře. Měli štěstí, že na dalších palubách POINT OF zřejmě nebylo pohotovostní zajištění v činnosti. Jinak by se ke svému cíli nedostali.

„Proklatě, Petře, jak se vůbec dostaneme na palubu, kde je centrála? Antigravitační šachty nebudou v provozu stejně jako mechanismus dveří.“

„Máš pravdu, Miku, na to jsem nepomyslel!“

Až v tomto okamžiku si oba muži uvědomili, že prstencová kosmická loď se stává smrtelnou pastí, jakmile selže zásobování energií. Nebo to při normálním nasazení bylo nemožné? Technicky tak vyspělé bytosti, jako byli Tajemní, přece nemohly prostě přehlédnout tak důležitou okolnost! Na každé pozemské bojové lodi byly únikové cesty, které byly zcela nezávislé na jakémkoli přívodu energie! To by znamenalo ...

Voncev a Doraner se zaposlouchali do přítmi chodby. V lodi panovalo mrtvé ticho. Nic se nehýbalo.

Přece však musel být Ren Dhark a ostatní v lodi. Živí nebo mrtvi, ale museli být tady. POINT OF se zdála nepoškozená, takže i její posádka by měla být v pořádku.

Voncev se zoufale snažil udělat si jasno o situaci. Byli na třetí palubě. Tady vzadu byly kabiny strojního personálu. Tudy se také mohli dostat ke strojům, aniž by použili antigravitační šachtu.

„Pojď, Miku, musíme k bloku kabin strojového personálu. Ze všech kabin existuje přímé spojení k centrále a ke strojovně. Snad .. .“

„A jak chceš bez proudu dosáhnout videofonního spojení?“

Voncev se však nenechal zmást. Rozeběhl se kupředu a Doraner ho nakonec následoval.

Po chvíli byli v bloku kabin. Voncev hlasitě zaklel. První kabina byla zamčena, ostatní také. Energeticky zablokovány. Věděl, že veškeré pokusy je otevřít by byly marné, Unital vzdoroval každému řezacímu hořáku,

každému paprskometu. Jejich paralyzátory tu byly k ničemu.

„Past na myši,“ vyklouzlo mu. Na takovou možnost zřejmě nepomysleli ani Tajemní, ani jejich nástupci. Ve vzteku se vrhl proti jednomu pravoúhlým dveřím. Doraner ho strhl zpátky.

„Zbláznil ses? Chceš si zpřelámat kosti?“

Voncev těžce dýchal.

„Co teď? Nemůžeme tady přece trčet donekonečna a čekat na nějaké Sezame, otevři se, nebo snad jo?“

„To je přece . . .“

Z jedné z obrazovek na ně zíraly světlé oči Rena Dharka. Na jeho rtech pohrával sotva znatelný úsměv.

„Je mi líto, Vonceve, že jsem vás a Doranera musel nechat tak dlouho se plácát. Nešlo to však jinak. Nemohl jsem aktivovat žádnou energii, i teď to můžu jen velmi krátce. Kosmická loď giantů, ve které vězíme, leží právě v zaměřovacím paprsku blížící se lodi. Nepochybně míří sem. Běžte teď ke čtvrté šachtě, visí tam plastický žebřík. Čekám vás v centrále, vše ostatní ústně. O oba gianty se teď stará Manu Čobe, měl vás také odvést z hangáru, ale už jste byli pryč.“

Obrazovka zhasla. Zkušenému zraku obou pilotů neuniklo ani to, že videofonní přístroj také pracoval s poloviční energií.

Oba odběhli za nedůvěřivého pokyvování hlavou. Tušili, že Ren Dhark má za lubem něco zcela zvláštního. Nikoho z nich však ani zdaleka nenapadlo, jak odvážný plán pojal jejich velitel.

* * *

V centrále byli kromě Rena Dharka ještě Dan Riker, Ralf Larsen, Janoš Szardak s pokerovým obličejem a Miles Congollon. Vzadu u počítače seděli Anja Fieldová a blondák z Milána, Tino Grappa. Voncev a Doraner měli dojem, že ti dva napjatě sledují ten neuvěřitelný přístroj, o kterém nikdo nevěděl, co je to doopravdy — stroj nebo bytost.

Obrazová koule a zaměřovací obrazovka byly tmavé.

Oba piloti okamžitě vycítili napjatou atmosféru, která panovala v centrále. Voncev podal stručné hlášení. Ren Dhark i ostatní uznale pohlédli na něj a na Doranera.

„Pozor, počítač se zapíná!“ přerušil muž hlas Anji Fieldové.

Ren Dhark se otočil a pozorně se zadíval na třímetrovou obrazovou kouli. Na světélkující ploše se něco zablesklo, zmizelo a pak se kulovitá plocha pokryla jemnými tečkami vzdálených sluncí.

Bez dechu sledovali Ren Dhark i ostatní, jak počítač upravuje zorné pole. Pomalu se po obrazové kouli přesouvala souhvězdí.

Pak všichni skoro vyskočili ze svých sedadel. Počítač našel pomocí

telepatického řízení konečné nastavení. Obraz se rychle pohnul, muži v centrále měli dojem, že POINT OF. se otočil kolem své osy. Byl to však jen optický klam, loď vězela stejně jako dříve ve vnitřku kosmického korábu giantů.

Voncev a Doraner pozorovali, jak obličej Rena Dharka okamžitě ztuhl v neproniknutelnou masku.

Na obrazové kouli se jasně rýsovala kosmická loď giantů, ten pětisetmetrový obr, uvnitř kterého se teď nacházeli. Jako na rentgenovém snímku uvnitř této obrovské koule fialově prosvítal trup POINT OF.

POINT OF opravdu vězel uvnitř kulovité kosmické lodi. Jeho trup byl nakloněn vůči pomyslnému rovníku lodi asi o třicet stupňů. Prstencový trup POINT OF procházel chodbami, kabinami, palubami a částí strojovny. A také velkým sálovým prostorem.

Tvář Janoše Szardaka ztratila svou neproniknutelnost. Jeho pronikavý intelekt už chápal, co se děje v obrazové kouli.

„Tenhle počítač Tajemných a telepatické řízení mě překvapují stále víc,“ pronesl k Larsenovi, který sedel vedle něj. „Na té obrazové kouli se neobjevuje žádné bezprostřední zobrazení skutečnosti, nýbrž projekce pečlivě vybraných a podrobně vyhodnocených měření a výzkumů.“

Pak všichni doslova strnuli. Na obrazové kouli se objevil zvětšený úsek prstencového trupu. Jasně viděli několik metrů široký meziprostor, který obklopoval prstencovou loď a odděloval ji od hmoty nepřátelské lodi. Trup POINTOF se nikde doopravdy nestýkal s kulovitým korábem. Pro muže v centrále to byl nepochopitelný, strašidelný pohled.

Voncev a Doraner se stěží odvažovali dýchat. Znali dobře POINT OF, sotva by se na lodi našlo místo, kde nebyli. Neustálá překvapení, která jim připravovala technika Tajemných, je však šokovala.

Podrobná projekce opsala celý trup prstencové lodi. Když se vrátila k výchozímu bodu, obrazovka zhasla.

Ren Dhark se narovnal ve svém křesle. Na čele se mu perlil hojný pot. Jeho oči zůstaly několik vteřin zavřeně. Výkony počítače od něj vyžadovaly nadlidské soustředění.

„Máte to všechno uloženo v paměti počítače?“ obrátil se na Anju Fieldovou.

Dívka přikývla. Zrudla v obličejí, její oči se leskly.

„Nikdy jsem si nemyslela, že to počítač dokáže!“ vyrazila ze sebe. „Stavitelé této lodi nebyli jen géniové, byli . . .“ Anja nenašla správný výraz a zmlkla.

Když Miles Congollon přistoupil k Renu Dharkovi a vzrušeně otevíral ústa k jakési otázce, zarazil ho Dhark pohybem ruky.

„Později, Congollone, obrazová koule ...“

Dál se nedostal, vnitřek koule se opět rozzářil. Tentokrát to zasáhlo i

Rena Dharka jako elektrická rána.

Na pozadí hluboké černě kosmického prostoru se k nim blížila loď. Kulovitý kosmický koráb! Jeho povrch žlutavě světélkoval. Byla to zřejmě loď giantů, její velikost jim však vyrazila dech.

„Blížící se kulovitá kosmická loď má průměr sedm set padesát metrů,“ sdělovaly telepatické přístroje. Ještě než se posádka vzpamatovala z překvapení, přicházela další varování: „Další loď stejného typu se právě materializovala ve vzdálenosti 0,5 světelných minut.“

Ralf Larsen a Janoš Szardak se po sobě podívali a pak zamířili tázavě pohledy k Renu Dharkovi. V očích Anji Fieldové, obrácených k Danu Rikerovi, se zračil zmatek a volání o pomoc. Ten se však upřeně díval na Rena Dharka.

Pomalou se blížící kulovitá loď vypadala hrozivě. Ještě nikdy neviděli tak velký kosmický koráb. Jeho nestvůrný trup stále rostl. Zdálo se, že do sebe nasává prázdno okolního prostoru a vyplňuje je.

Ren Dhark si to také uvědomil. V duchu si položil otázku, zda tento dojem vyplývá ze zvláštní projekce obrazové koule, zda počítač působí přímo na mysl lidí. Ren Dhark svého času mnohokrát prolétl pásem asteroidů na palubě obchodních lodí. Mezi asteroidy byly kusy o průměru několika kilometrů, někdy až šesti, sedmi set kilometrů. Nikdy však nevypadaly tak mohutně.

Dan Riker si všiml Anjina pohledu a dobře mu porozuměl. Od té doby, co byl Ren Dhark na Zemi a v T-XXX, působil uzavřeně. Nebyl nepřátelský nebo příkrý vůči nim či ostatním, byl však mnohem zamlklejší než dřív.

Také v uplynulých hodinách, od té doby, co byli v nitru kosmické lodí giantů, nepromluvil Ren Dhark snad ani slovo kromě nejn nutnějších pokynů. Po celé hodiny seděl před velkým, více než tři metry dlouhým řídicím pultem s pěti velkými obrazovkami, jehož zakřivení odpovídalo tvaru centrály. Dan Riker věděl, že Ren Dhark celou tu dobu komunikoval s telepatickým řízením. Nikdo z posádky však nevěděl, co vlastně zamýšlí, proč vlétl s POINT OF do lodí giantů.

Ted' se k POINT OF a k jejímu úkrytu blížily dva giantské kosmické koráby. Bylo už načase, aby je Ren Dhark zasvětil do svých plánů.

Dan Riker se zvedl. Na jeho bradě se objevila červená skvrna, která u něj byla znamením nejvyššího rozčilení.

Podíval se na strašidelnou loď, která se nyní pomalu sunula k nim. Poznal, že mamutí kosmický koráb zaujal vyčkávací pozici, jako kdyby čekal, až dorazí druhá loď.

Na tváři Rena Dharka se objevil výraz uspokojení a ulehčení, jeho rysy ztratily svou tvrdost.

Otočil se ve svém velitelském křesle a podíval se na Dana Rikera. Pak

jeho pohled přelétl ostatní muže v centrále a na několik vteřin se zastavil u Anji Fieldové, která si v rozrušení přitiskla ruce k hrudi.

Ren Dhark se zvedl a pomalu přešel několik kroků centrálou.

„Vím, co máš na srdci, Dane. Ty i všichni členové posádky. Teď už se dozvíte, proč jsem nechal POINT OF vletět do lodě giantů, poté co naše zbraňové systémy zničily její ochranný štít a zneškodnily posádku!“

Ukázal na obrazovou kouli a na kosmickou loď giantů, která žluté světélkovala v záři dalekého Slunce.

„Studoval jsem na Zemi gianty a jejich zvyklosti při každé příležitosti. Generál Martell potvrdil mnohé mé domněnky. Zdá se, že u těchto útočníků platí neporušitelný zákon: nenechávat za sebou žádný kus kovu, žádné zničené vozidlo, žádnou továrnu, ani nic jiného. Gianti zřejmě trpí nesmírným nedostatkem surovin. Proto rozebírají na Zemi, na naší Zemi, celá města, továrny, ocelové konstrukce velkých mostů, námořní lodě — krátce všechno, co může přinést větší množství kovu. Všechny tyto věci spolu s ubohými obětmi giantů jsou odváženy pryč z obrovského kosmodromu v Grónsku speciálními dopravními kosmickými loděmi. Pozoroval jsem z T-XXX odvoz několika zříčených bojových lodí, které byly pravděpodobně zničeny Syntety z nějakých nám neznámých důvodů. To mě přivedlo na myšlenku, kterou teď uskutečníme. Tím určitě pokročíme velký kus cesty v našem boji proti útočníkům.“

Odmlčel se na několik vteřin a ukázal na obrovskou kosmickou loď, jejíž tíživá hmota zabírala podstatnou část kulovité obrazovky.

„Jestliže je moje domněnka správná, pak tato loď i ta druhá, která se k nám blíží, jsou určeny k transportu bojové lodě, ve které se teď nacházíme. To znamená, že POINT OF bude dopravena na planetu, kde agresori žijí. Konečně budeme znát nejen souřadnice jejich světa. Uvidíme také, co se děje s milióny lidí, které už odvěkli a stále ještě odvěkají. Každý den, každou hodinu! Jsem si plně vědom nebezpečí, které musíme podstoupit při této akci. Budeme například plně vystaveni účinkům přechodu, neboť intervalové pole musí zůstat vypnuto. Jakmile jedna z kosmických lodí, které nás mají dopravit pryč, uloží bojovou loď, ve které trčíme, do svého hangáru, opustíme v několika útočných skupinách POINT OF a zmocníme se dopravní lodí. V posledních hodinách jsem s Anjinou pomocí přesně propočítal na počítači všechno, co bude třeba udělat, abychom překonali hlavní obtíže této akce. Ihned po dobytí dopravní lodí prozkoumá počítač s pomocí telepatického řízení techniku této lodí a poskytne nám údaje nutné k její obsluze.“

Rozhlédl se po svých družích.

„Neexistuje jiná možnost, jak porazit gianty. Naší jedinou šancí je útok, překvapení. Nejde jen o Zemi a o naši Sluneční soustavu, ale také o Hope. Poruchy galaktického magnetického pole jsou stále silnější, neklid mezi

osadníky roste každým dnem. Na Marca Etzela není spolehnutí a Bernd Eylers je také jen člověk. Také T-XXX a s ní téměř čtyři tisíce normálních, nezpracovaných, svobodných lidí nemohou věčně vzdorovat giantům. Jestliže Synteti z jakýchkoliv důvodů stáhnou svou ochranu proti zaměření, s Martellem a jeho lidmi je konec. Gianti vědí, že na Zemi jsou ještě svobodní lidé, jen nevědí kde.“

Ren Dhark si přejel rukou čelo. V jeho rysech se náhle odrazila únava.

„Ještě jednu věc nesmíme zapomenout. Kromě giantů existuje ještě jedna mocná říše, o které nevíme, co jednoho dne udělá. Mám na mysli Nogky, kteří jednak v prostoru Hope, jednak na Zemi měli se mnou i s jinými velmi rozmanité kontakty. Nepovažuji je za zálučné, ale jedna z jejich lodí byla zničena, roztržila se v metanových pouštích osmé planety soustavy Col. Zdá se, že tato loď byla pro ně mimořádně důležitá. Jsou také v dosti nepřátelském vztahu k Syntetům, kteří se ve stále větší míře projevují jako naši přátelé. Nesmíme teď ztrácet čas, nebo jsme ztraceni my!“

Všichni se tázavě dívali na svého velitele. Věděli, jak odvážně a tvrdě dovede Ren Dhark bojovat. Znali jeho bleskovou reakci, která je už tolikrát uchránila před záhubou. Po překonání prvního šoku se jim postupně vracela důvěra v jejich vůdce. Věděli, že svádějí boj na život a na smrt za celé lidstvo.

Dan Riker jako první přikročil k Renu Dharkovi a pevně mu stiskl ruku. Tímto stiskem vyjádřil jasněji než jakýmkoliv slovy, jak bezmezná je jeho důvěra k Renu Dharkovi.

Po něm následovali Larsen a šedovlasý, v mnoha bitvách zocelený Janoš Szardak. Nebezpečný lesk v Szardakových očích prozradil Dharkovi, že starý voják odhodil v tomto okamžiku všechny strachy a pochybnosti.

Pak přišli Miles Congollon, Doraner, Voncev a odborník na zaměřování Tino Grappa. Jako poslední přistoupila k Renu Dharkovi Anja Fieldová.

Velký světlovlasý muž uchopil její ruku.

„Jste žena, Anjo, jediná na palubě POINT OF. Je mi líto, že i vy se musíte zabývat bojem, smrtí a ničením. Váš mladý život by si zasloužil něco jiného. Nemohu se však vzdát vaší pomoci, i kdybych chtěl. Bez vás by nebylo možné propojení počítače a telepatického řízení — však to sama víte, Anjo.“

Anja Fieldová zrudla až po uši. Taková chvála od mužů ji téměř tížila. V Dharkově tváři se mihl laskavý úsměv a současně vrhl pohled na Dana Rikera.

„Myslím, Anjo, že zde v centrále je ještě někdo, pro koho by bylo velmi, velmi těžké obejít se bez vás, nebo ...“

Muži se ušklíbli. Tím se Renu Dharkovi podařilo, i když na úkor

zmatené a zrozpáčitělé dívky, poněkud snížit tíživou vážnost okamžiku.

Pak však vrhl pohled na obrazovou kouli, kde se vynořovala druhá mamutí kosmická loď, a pokračoval znovu vážně.

„Musíme si pospíšet. Myslím, že dopravní loď se brzo zaktivizuje. Ty, Dane, zůstaň se Szardakem v centrále, přebíráte POINT OF. Anja zůstane za všech okolností s Tinem Grappou u počítače. Larsen, Congollon a já vytvoříme teď tři skupiny dobrovolníků, kteří opustí POINT OF a okamžitě vniknou do dopravní lodi. Od Anji a Grappy budeme dostávat informace přes počítač, jakmile prozkoumá terén. Congollon se svými lidmi se pokusí proniknout ke strojům, zatímco Larsen a já obsadíme další paluby. Já se svou skupinou se okamžitě pokusím najít a obsadit velín dopravní lodi. Nuže, jděme.“

Ren Dhark narazil u posádky na mnohem menší pochybnosti, než se obával. Muži byli zřejmě dokonce rádi, že mají konečně možnost utkat se s gianty. Postupně se v nich nahromadil nesmírný hněv proti agresorům. Také si neuvědomovali všechna možná nebezpečí této akce tak jasně, jako muži v centrále. I oni slepě věřili svému veliteli, který zatím vždy postupoval správně a ze všeho je dostal.

Dharkova předpověď se splnila. Jakmile druhá mamutí kosmická loď zaujala své místo, vzaly oba kolosy zneškodněnou kulovitou loď mezi sebe.

I když to čekali, když se otevřel hangár dopravní lodi, která se vznášela po levoboku POINT OF, muži zbledli. Stěny trupu se rozestoupily a obrovská, šestisetmetrová tlama se je chystala pohltnout. Obrazová koule ztmavla, hned nato však zaplavilo centrálu tvrdé namodralé světlo. Ren Dhark a jeho druhové nejasně rozeznávali mohutné výztuže podél stěn hangáru a ve výši asi tří set metrů nad sebou jakési ochozy.

Ještě než se tlama hangáru uzavřela za svými oběťmi, telepatické řízení promítlo na obrazovku druhou loď, která byla po pravoboku. Zřetelně viděli světélkující dráhy tlakových paprsků, které postupně vmanévrovaly kulovitou loď do hangáru.

Ren Dhark déle nečekal. Vydal prostřednictvím videofonní sítě smluvený signál úderným skupinám. Podle jeho příkazů měli všichni muži na sobě skafandry Tajemných a k tomu veškerou výstroj a výzbroj, jaké byla zapotřebí pro akci.

„Shromáždit se u čtvrté výstupní komory!“ nařizoval. Čtvrtá výstupní komora ústila do velkého sálu, který předtím viděli na projekci polohy prstencové kosmické lodi uvnitř bojového korábu. Odtud museli proniknout nejkratší cestou k jedné z výstupních komor lodi giantů.

Ren Dhark uvažoval i o možnosti nasadit Blesky, pak však od toho upustil. Jednak by je gianti zpozorovali mnohem dříve než úderné skupiny, jednak bylo lepší, aby po dobu prostorového přechodu dopravních lodí

byly ve svých kójiích. Nikdo nemohl říct, jak by přechod na Blesky a jejich posádky působil.

Ren Dhark uzavřel svou přilbu a zvedl ruku na pozdrav, když spolu s Congollenem a Larsenem opouštěli centrálu. Riker, Anja, Tino Grappa a Janoš Szardak se dívali za ním. Pak se všichni přinutíli soustředit na své obrazovky a přístroje, které teď, v okamžiku, kdy vyrážely tři úderné skupiny, byly opět v plném chodu.

Když Ren Dhark, Larsen a Congollon dorazili zahnutou chodbou k výstupní komoře, tři skupiny už tam čekaly.

Dhark okamžitě uvedl do chodu mechanismus výstupní komory. Když ještě vývěvy vysávaly vzduch z komory, přistoupil k Arcu Doornovi a Glennu Morrisovi.

„Myslel jste na všechno, Doorne? I vy, Morrisi?“

Sibiřan krátce přikývl. Vedle něj stál jeden z těch řezacích přístrojů, které ukořistili amfiům po bitvě na Hope a které už mnohokrát prokázaly svou užitečnost, zejména proto, že jejich váha nebyla naprosto úměrná jejich výkonům. Budou ten přístroj potřebovat, neboť se dalo předpokládat, že si budou muset prořezat cestu ze svého úkrytu zřejmě přes jednu z výstupních komor na spodní straně kulové lodě.

Vnější výstup z POINT OF se otevřel. Okamžitě se rozzářily svítílny mužů, neboť v kulovité lodi byla naprostá tma.

Hned za Renem Dharkem vyskočili Arc Doorn a Glenn Morris. Sibiřan se zastavil a pozorně naslouchal. Paprsek jeho svítílny kroužil dokola.

Pak uviděli prvního gianta. Dharkův paprskomet okamžitě vylétl vzhůru.

„Není třeba!“ zavrčel Arc Doorn. „Ten je mrtev, Dharku, dočista mrtev. V této lodi nezůstalo zřejmě nic naživu. Uvažoval jsem o tom, jaký účinek muselo mít intervalové pole POINT OF a stále ještě pracující motor. Teď jsou tu všichni mrtví, a to je dokonce dobře!“

Larsen a Ren Dhark upřeli pohledy na Sibiřana. V Dharkově obličejí se zračila prudká nevole. Arc Doorn si toho všiml.

„Vy přece víte, Dharku, že nejsem krvežíznivý. Kdyby však tomu bylo jinak, neměli bychom ani nejmenší šanci! Gianti by přece dávno prozradili posádkám obou korábů, jaké kukaččí vejce se ocitlo v jejich hníždě. Vždyť hloupí ti chlapíci určité nejsou! Ostatně gianti by nás také nemilosrdně vyhubili, jen kdyby mohli.“

„Kupředu, chlapí! Musíme být v dopravní lodi dřív, než vstoupí do transice!“

Tři skupiny vyrazily kupředu. Podle projekcí, které byly přenášeny z velké obrazové koule na jiné, menší, v ostatních odděleních, znali všichni dost dobře vnitřek obrovské bojové lodí.

Probíhali tmavými chodbami, překonávali nefungující antigravitační

šachty pomocí plastických žebříků, kterých si prozíravě vzali dostatečně množství a v šachtách je spojovali do potřebné délky. Přesto však těžce oddychovali, když se ocitli v jedné ze spodních výstupních komor.

Arc Doorn uchopil řezačku a pustil se okamžitě do práce. Muži ho obklopili v širokém kruhu, paralyzátory připravené k palbě.

Materiál, z kterého byla postavena loď giantů, byl houževnatý. Klimatizace ve skafandrech Tajemných začala fungovat, neboť teplota v přechodové komoře prudce stoupla od nesmírného žáru, který vyvíjel řezací hořák. Arc Doorn mumlal kletby, neboť tepelné záření je mohlo snadno prozradit.

Zlostně zvýšil příkon. Kov se začal pod řezacím paprskem tavit, v parscích ručních svítlen stoupaly vzhůru chuchvalce nazelenalého kouře. Pak výstupní dveře povolily.

Kus vyříznutého kovu vypadl. V tom okamžiku si muži pomysleli, že jejich ušní bubínky prasknou. Vzniklým otvorem vnikl dovnitř pekelný rachot obrovských strojů. Celá dopravní loď pod jejích nohama vibrovala. Aby se muži mohli domlouvat pomocí vestavěných mikrofonů, musela automatika skafandrů ztlumit příjem zvuků zvenčí.

„Larsene, Congollone!“ překřikoval Ren Dhark rachot v hangáru, „musíme si pospíšet. Já se svou skupinou budu hledat případné antigravitační šachty. Musí probíhat někde ve stěně hangáru. Kulovitá bojová loď skoro úplně vyplňuje hangár a zdá se, že sama je uložena na jakémsi antigravitačním polštáři. Larsene, převezměte pravobok, já levobok. Congollon se postará o stroje, část jeho mužů nám bude krýt záda. Současně budou hlídat, aby žádní gianti nevnikli do našeho úkrytu a neobjevili POINT OF, jasné?“

Oba velitelé skupin přikývli.

Ren Dhark se svými lidmi zmizel. Vedle něj Arc Doorn a Morris, kteří společně drželi řezačku. Ralf Larsen odběhl se svými muži opačným směrem. Když uběhli asi sto metrů, mohli zhasnout své svítilny. Studené modré světlo, které už znali, osvětlovalo hangár při každém dalším kroku lépe.

Konečně Dharkova skupina vyšla ze stínu kulovité kosmické lodi. Ren Dhark dal pokyn k zastavení a pohlédl vzhůru. Ve výšce asi čtyř set metrů viděli muži široké ochozy obíhající kulovité stěny hangáru.

„Měli jsme vystoupit nahoru vnitřkem lodi!“ vyrazil ze sebe Morris lapaje po dechu.

„To by trvalo příliš dlouho, Morrisi,“ potřásl hlavou Ren Dhark. „Muži s těžkou výstrojí by museli lézt po plastických žebřících nahoru místo dolů. Nahoru se dostaneme i tak!“

Miles Congollon měl štěstí. Rachot, dusot i vytí vycházející ze strojovny, spolehlivě ukazovaly cestu jeho skupině. Téměř automaticky dorazili k lehce zahnuté rourovité šachtě, která vedla vzhůru podél vnější stěny hangáru. Šachta byla dole otevřená, závěr nahoře tvořila kruhovitá, narudle světélkující deska.

Congollon se opatrně, se zbraní připravenou k výstřelu, přiblížil k otvoru šachty. Nahlížel do roury o průměru asi tří metrů, dával však pozor, aby se nedostal do narudlého záření, které osvětlovalo vnitřek. Stěny roury byly hladké, bez jakýchkoliv výstupků nebo žebrování.

Už chtěl pokynout svým lidem, když tu k jeho uším proniklo ostré zasyčení.

Congollonovi se právě podařilo uskočit a přitisknout se k vnější stěně hangáru za rourou antigravitační šachty, když se v otvoru objevila velká těla dvou giantů. Žlutá tečkovaná kůže na hlavách šelem působila v modrém přitímí hangáru téměř zeleně. Několik vteřin zůstali stát před otvorem antigravitační šachty. Jejich žluté oči se dívaly na kulovitou kosmickou loď, jejíž trup se tyčil před nimi do výše.

Congollon déle neváhal. Jedním skokem opustil svůj úkryt, strhl paralyzátor a stiskl spoušť.

Oba gianti se zapotáceli, hrozivé syčení naplnilo vzduch. Pak se zhroutili a zůstali nehybně ležet.

Muži z Congollonovy skupiny okamžitě přiskočili. Čtyři z nich uchopili paralyzované gianty a zatáhli je za šachtu, která stála volně asi metr od stěny hangáru. Pro jistotu je narychlo spoutali plastickými pouty.

„Kupředu!“

Congollon vstoupil do šachty. Okamžitě se jeho tělo vzneslo vzhůru. Jeho muži ho následovali.

Čím výš se Congollon dostával, tím nesnesitelnější byl rachot a vytí strojů. Congollon pochopil, že gianti se nikterak nesnažili izolovat strojové vybavení lodi. To by svědčilo o tom, že posádka se zdržovala převážně v horní části lodě nebo že byla zcela necitelná k hluku.

Tím se však už dále nezabýval. Šachta končila na jednom z ochozů. Odsud vedla další roura, která mizela ve stěně hangáru. Podle toho by musela strojovna ležet někde na okraji lodi. Možná také, že se agregáty táhly po obvodu podél „rovníku“ lodi.

Congollon neztrácel čas. Jakmile byli muži pohromadě, vydal rozkaz připoutat se bezpečnostními lany. Za žádnou cenu nesměli být od sebe odděleni. Ke splnění rozkazu však už nedošlo.

Z ústí šachty, kterou přehlédli, se náhle vynořila skupina giantů.

Invazori překvapeně zírali na lidi. Pak však jejich ruce sáhly po zbraních. Žhavé paprsky jejich těžkých paprskometů zamířily ke

Congollonově skupině. Zábradlí ochozu za nimi se s praskotem rozlétlo. Jeden z mužů vykřikl, když ho žhavý paprsek zasáhl do zad. Hned nato vstoupily do akce paralyzátory.

Gianti vydávali syčivé zvuky, které se strašidelným způsobem mísily s rachotem a vytím strojů, od kterých vibroval hangár i ochoz. Čtyři gianti zůstali zkroucení ležet na plošině, dvěma se však podařilo skrýt se do šachty, ze které se právě tak překvapivě vynořili.

„Za nimi!“ vykřikl Congollon. Rozeběhl se, část jeho mužstva ho následovala. Ostatní se starali o zraněného kamaráda a zajišťovali současně ostatní ústí šachet proti dalším přepadům.

Miles Congollon viděl gianty, kteří se před nim vznášeli v rudém světle antigravitační šachty. Se skřípěním zubů se snažil stabilizovat své tělo, které se stále otáčelo. Konečně se mu podařilo zachytit se stěny šachty. Okamžitě zamířil a stiskl spoušť. Totéž udělali dva z jeho mužů, kterým takto uvolnil pole k výstřelu.

Viděli, jak se těla obou giantů napjala a pak se bezvládně vznášela dál.

Congollon měl štěstí, že gianti nemohli v antigravitační šachtě použít své paprskomety, aniž by ji zničili a sami přitom zahynuli.

Krátce nato přistáli na další plošině. Tentokrát však, jak Congollon předpokládal, uvnitř obalu trupu, přesněji řečeno mezi stěnou hangáru a vnější stěnou lodi.

Oslepilo je prudké světlo. Nacházeli se před otevřenými dveřmi dlouhé zakřivené místnosti, do které ústily čelní desky mohutných agregátů. Nesčíslná kontrolní světla rytmicky blikala — zeleně, červeně, modře. Fascinující rytmus. Přímo u jejich nohou ležela zkroucená nehybná těla obou invazorů. Jinak široko daleko nebylo vidět žádné gianty.

Oba paralyzováni byli rychle spoutáni a přivázáni k jakémusi zábradlí.

Miles Congollon si oddechl. Jeho školený zrak rozpoznal na první pohled, že se nacházeli ve velínu strojovny kosmické lodi giantů.

Zapojil svůj rádiový přístroj.

„Congollonova skupina centrále. Strojovna obsazena. Žádám posily ke střelení antigravitačních šachet.“ Stručné popsal cestu, kterou mají posily projít.

Dan Riker se okamžitě ozval.

„Rozumím, Congollone, poručík Best okamžitě vyráží s deseti muži! Od Dharka a Larsena nemám zatím žádnou zprávu. Anja Fieldová a Grappa se na vás napojí pomocí počítače. Jakmile budu mít informace o centrále, ohlásím se. Konec!“

Congollon se na chvíli opřel o parapet plošiny.

„Jestli měli Dhark a Larsen stejné štěstí, pak . . .“

Přerušilo ho hlasité pískání, které se během několika vteřin vystupňovalo do nesnesitelného jekotu. Současně se rozzářily nové řady

kontrolních světél na čelních deskách agregátů.

Miles Congollon se prudce otočil.

„Pozor, to . . .“

Hluk pohltil jeho slova, ale muži, všichni zkušený astronauté, pochopili i tak.

S bledými obličejí zírali na blikající kontrolky.

* * *

Co se mezitím dělo s Renem Dharkem a jeho malou skupinou? Co s Larsenem a jeho vojáky? Ren Dhark musel dlouho hledat, než našel antigravitační šachtu, která dopravila jeho muže a jeho k první řadě ochozů. Odtud se dostali další šachtou do automaticky se otevírající dvojité přestupní komory k první plně uzavřené palubě. Nesetkali se s žádným giantem. Loď jim připadala jako po vymření.

Arc Doorn nedůvěřivě pohlížel do přítmi haly. Zde, za kovovými dveřmi, byl hluk strojů podstatně snesitelnější, i když stále ještě hlasitý.

Sibiřan vydal jakýsi vrčivý zvuk. Současně namířil paprsek své svítilny kupředu a ozářil další dveře ve vzdálenosti asi padesáti metrů.

„Jsme v dvojité přechodové komoře. Ti chlapíci jistě nedobudovali nákladné zajištění pro nic za nic. Jestli se nemýlím, musí zde nablízku být nějaké řídicí pracoviště . . .“

Náhle se odmlčel, na čele mu vyrazil hustý studený pot, stékal mu po krku, vyrazil z každého póru.

Ren Dhark rovněž ucítil dusivé sevření, které po něm skočilo jako divoké zvíře. Jeho prsty křečovitě sevřely pažbu těžkého amfijského paprskometu, který měl u sebe kromě obvyklého paralyzátoru. Marně se pokoušel potlačit smrtelnou úzkost, která se ho zmocňovala, chtěl něco říct, dostal ze sebe však pouze nesrozumitelné zachroptění.

„Gianti — mají . . .“ Jeho roztřesená ruka s paprskometem klesla, jeho velké tělo se zachvělo. Zahlédl ještě, jak se někteří z jeho mužů vrávoravě opřeli o stěnu, pak se jeho vědomí zamlžilo. Před očima se mu objevila ohnivá všezahrnující spirála.

Ralf Larsen byl v té době se svými muži na jednom z otevřených ochozů. Doposud marně hledal v přítmi, které zde nahoře panovalo, nějakou šachtu nebo jinou možnost, jak dosáhnout uzavřené paluby, kterou jasně viděl a jejíž lehce zahnutá podlaha tvořila závěr hangáru.

Mnohokrát se pokoušel navázat spojení s Dharkem nebo Congollonem, nedostával však žádnou odpověď. Horečně přemýšlel, co má dělat. V duchu počítal, jaký objem může mít ta paluba. Larsen byl rychlý počtář. Kulovitá kosmická loď měla průměr 750 metrů. Průměr paluby činil stále ještě nejméně pět set metrů. Musí tudíž urazit asi půldruhého kilometru,

než narazí na správnou antigravitační šachtu.

Potichu zaklel. Vedle nich se tyčila zaoblená horní část bojové lodi giantů. Stejně jako Dhark a jeho skupina, nenarazili ani oni na žádné gianty, loď jim připadala jako po vymření. Nepatrná hrstka lidí, která se ztrácela v obrovských prostorách ochozu.

„Měli jsme nasadit Blesky!“ rozčiloval se. „Zdolávat ty vzdálenosti pěšky . . .“

Polekané zmlkl. Hluk strojů se náhle prudce změnil.

Nesnesitelné zvuky a prudké vibrace, které vycházely ze stěn, z hangáru, shora i zdola, dorážely na ně ze všech stran, je srazily k zemi. Larsen a jeho lidé byli na rozdíl od Rena Dharka a Congollona zcela nechráněni. Kromě toho se nacházeli na nejnepríznivějším místě mamutí kosmické lodě, jaké jen pro ně v tomto okamžiku existovalo: přesně v jejím těžišti. To však nevěděli. Teď ostatně nevěděli vůbec nic. Divoká bolest, kombinovaná s ještě divočejší panikou, zkroutila jejich těla. Oči se jim obrátily v sloup. Už jen podvědomě zaregistroval, že veškerá světla kolem nich, ta studená modrá záře v hangáru, náhle zhasla.

„Transice,“ blesklo Larsenovi mozkiem.

„To je ona, zabíjí . . .“

Larsen a jeho muži propadli chaosu zděšení a paniky, zatímco mamutí kosmická loď opouštěla Einsteinovo kontinuum. S lidmi a s POINT OF.

* * *

Čidla v T-XXX zaznamenala skok obou mohutných lodí. Generál Martell stál před stínítkem se zeleně světélkujícími souřadnicemi vedle poručíka Maldena. Beze slova sledoval strmě stoupající amplitudy, jejichž rozpětí daleko přesahovalo všechny stupnice.

„Proti takovému nepříteli, proti takové technice nemáme ani nejmenší šanci. Zvlášť ne bez pomoci toho světlovlasého velkého muže z Hope. Ne bez Rena Dharka! Existuje však ještě on a jeho POINT OF, nebo byli definitivně zničeni, vymazáni, zlikvidováni?“

John Martell se odvrátil. Hluboké vrásky zbrázdily jeho tvář.

Beze slova opustil rádiovou centrálu.

Byl to černý den pro T-XXX. Den bez naděje.

Když vycházel na chodbu, jeho velká štíhlá postava se narovнала. Nevzdá se, dokud v něm bude aspoň jiskřička života. Znovu pomyslel na Rena Dharka. Mohl být tento muž opravdu mrtev? Samé otázky, žádná odpověď...

V příštím svazku vyjde

Kurt Brand

MEGASLUNCE

Konečně lidé začínají nacházet spojence, vedle Syntetů se jimi stávají i bojovní Nogkové. Co se však zatím děje na osídlené planetě Hope, kde musí přátelé Rena Dharka bojovat proti krvelačným pralesním příšerám o své zásoby potravin? A kam má namířeno loď Giantů, kterou Dhark sleduje?